

σημα κινδύνου

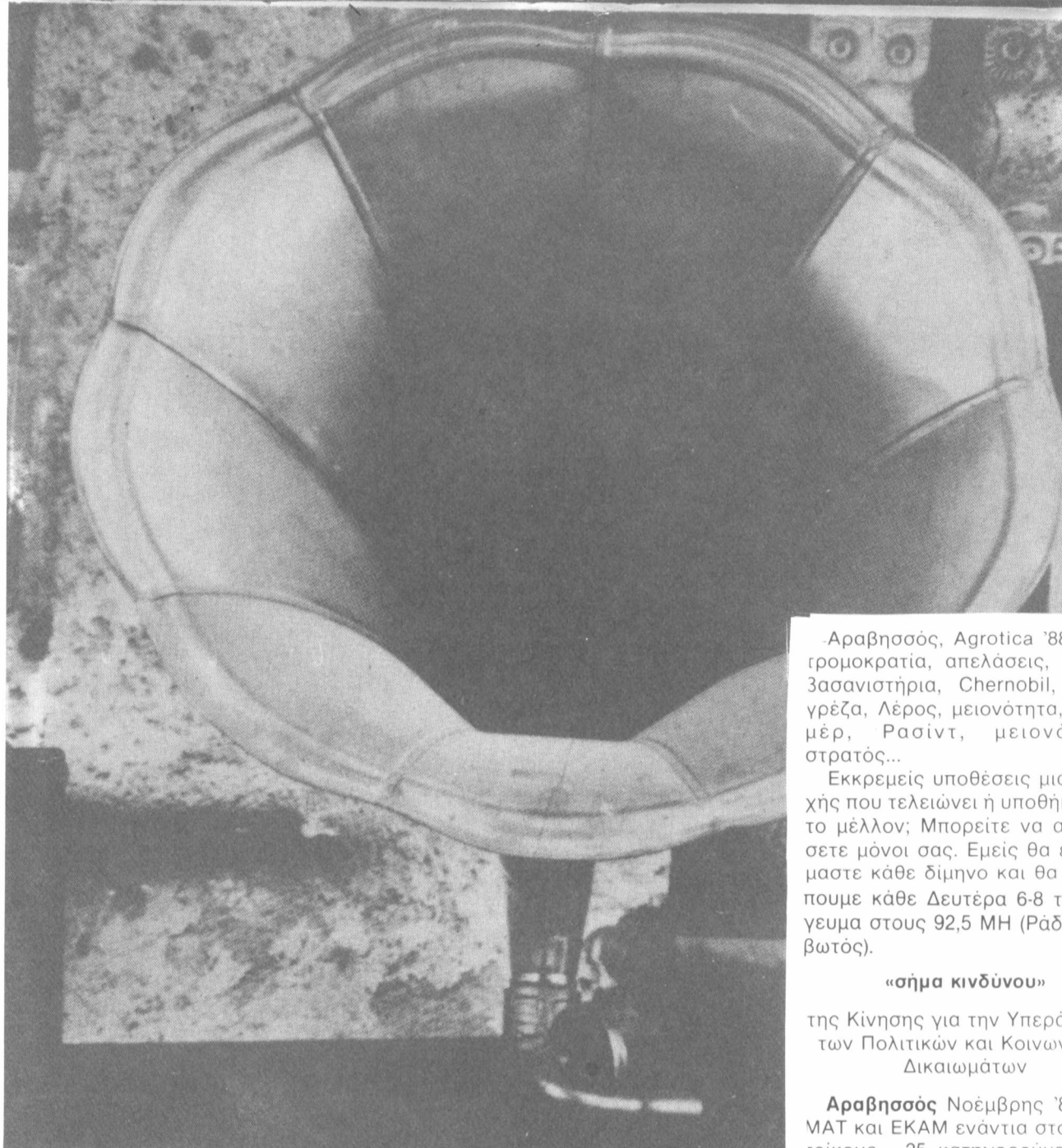
μια υποδειγματική σύλληψη:

14-2-88 Agrotica κατάληψη του περιπτέρου του Ισραήλ.
Ποιά αδικήματα διαπράττονται;

μια υποδειγματική απόφαση:

1753/89 βούλευμα Συμβουλίου Πλημ/κών Θεσ/νίκης:
αντίσταση, εξύβριση, περυϊβριση, διατάραξη οικιακής
ειρήνης

Στείλτε πληροφορίες - ειδήσεις - κείμενα:

σήμα κινδύνου:

Επιτρέπεται κάθε αναδημοσίευση αρκεί να αναφέρεται το όνομα του περιοδικού.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στα τηλέφωνα: Αθήνα 36.13.928, Θεσσαλονίκη 269, -162, 285.604.

Υπεύθυνη:

Νανά Παπαδοπούλου/Φραγγίνη 5/ 2ος όροφος.

Οποιοσδήποτε πληροφορίες, κείμενα, ειδήσεις να στέλνονται στην ταχ. θυρίδα 50143/54013

Αυτό το τεύχος ήταν σχεδιασμένο να εκδοθεί τον Ιανουάριο.

Στην καθυστέρηση αυτή οφείλεται το ότι σ' αυτό το τεύχος δεν περιλαμβάνονται κείμενα για την υπόθεση Μελίστα και την Πανδώρα.

Το 2ο σήμα κινδύνου θάνατι αφιερωμένο στο Μωχάμετ Χαμντάν και την παλαιστινιακή Ιντιφάντα.

Αραβησσός, Agrotica '88, αντιτρομοκρατία, απελάσεις, άσυλο, Ζασανιστήρια, Chernobil, Καλογρέζα, Λέρος, μειονότητα, Οζσομέρ, Ρασίντι, μειονότητα, στρατός...

Εκκρεμείς υποθέσεις μιας εποχής που τελειώνει ή υποθήκες για το μέλλον; Μπορείτε να απαντήσετε μόνοι σας. Εμείς θα εκδιδώμαστε κάθε δίμηνο και θα εκπέμπουμε κάθε Δευτέρα 6-8 το απόγευμα στους 92,5 ΜΗ (Ράδιο - Κιβωτός).

«σήμα κινδύνου»

της Κίνησης για την Υπεράσπιση των Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων

Αραβησσός Νοέμβρης '89: 900 ΜΑΤ και ΕΚΑΜ ενάντια στους κατοίκους - 25 κατηγορούμενοι 10 τροφυλακισμένοι.

Agrotica '88: προχωράει η κοινή μήνυση ανδρών των ομάδων Ζ και της Μοσσάντ για την κατάληψη του περιπτέρου του Ισραήλ. Με απόφαση του συμβουλίου πλημелλειοδικών απαλλάσσονται οι αστυνομικοί και παραπέμπονται οι Μίος Καλογήρου, Τάσος Θεοχάρης, Γιώργος Κουβίδης για αντίσταση, εξύβριση, διατάραξη οικιακής ειρήνης κ.λ.π.

Chernobil: 5 Μαρτίου δικάζονται οι Νίκος Γιαννόπουλος και Γιώργος Καραμπελιάς ως υπεύθυνοι (των διαδηλώσεων διαμαρτυρίας).

Καλογρέζα: 5 Φλεβάρη δικάζονται οι Κλέαρχος Σμυρναίος και Χριστόφορος Μαρίνος στη συνέχεια του σήριαλ.

Ξεκινώντας αυτή την έκδοση, ξεκινώντας τη δεκαετία του '90 απευθυνθήκαμε στο Χρήστο Ρούσσο και το Μωχάμετ Χαμντάν ζητώντας τους να μιλήσουν. Δημοσιεύουμε εδώ το γράμμα του Χρήστου στο δικηγόρο του Φώτη Πάλλα. Όσο για το Χαμντάν για λόγους ανεξάρτητους από τη θέλησή μας δεν στάθηκε δυνατόν να έχουμε κείμενό του σ' αυτό το τεύχος. Θα επιχειρήσουμε και στο επόμενο κι αν δεν σταθεί δυνατόν και τότε θα επιδιώξουμε να το υποκαταστήσουμε μ' ένα πρωτότυπο θεωρητικό κείμενο του κ. Φώτη Κουβέλη: «το πάγωμα των κρατουμένων νέος τρόπος μετάβασης στο σοσιαλισμό».

Αν ο Ναζισμός έκαιγε τους Εβραίους, ο Συνασπισμός παγώνει τους Παλαιστίνιους. Η διαφορά είναι σαφής. Ο Χίτλερ δεν ήταν προοδευτικός. Αλλά ως τότε θα ασχολούμεθα με τα άκρα. Να ο χρυσός

μέσος όρος προβάλλει, να η ζεστασιά της πατρίδας, να η ηθική πλειοψηφία, να η χρυσή μετριότητα που την εκπροσωπεί.

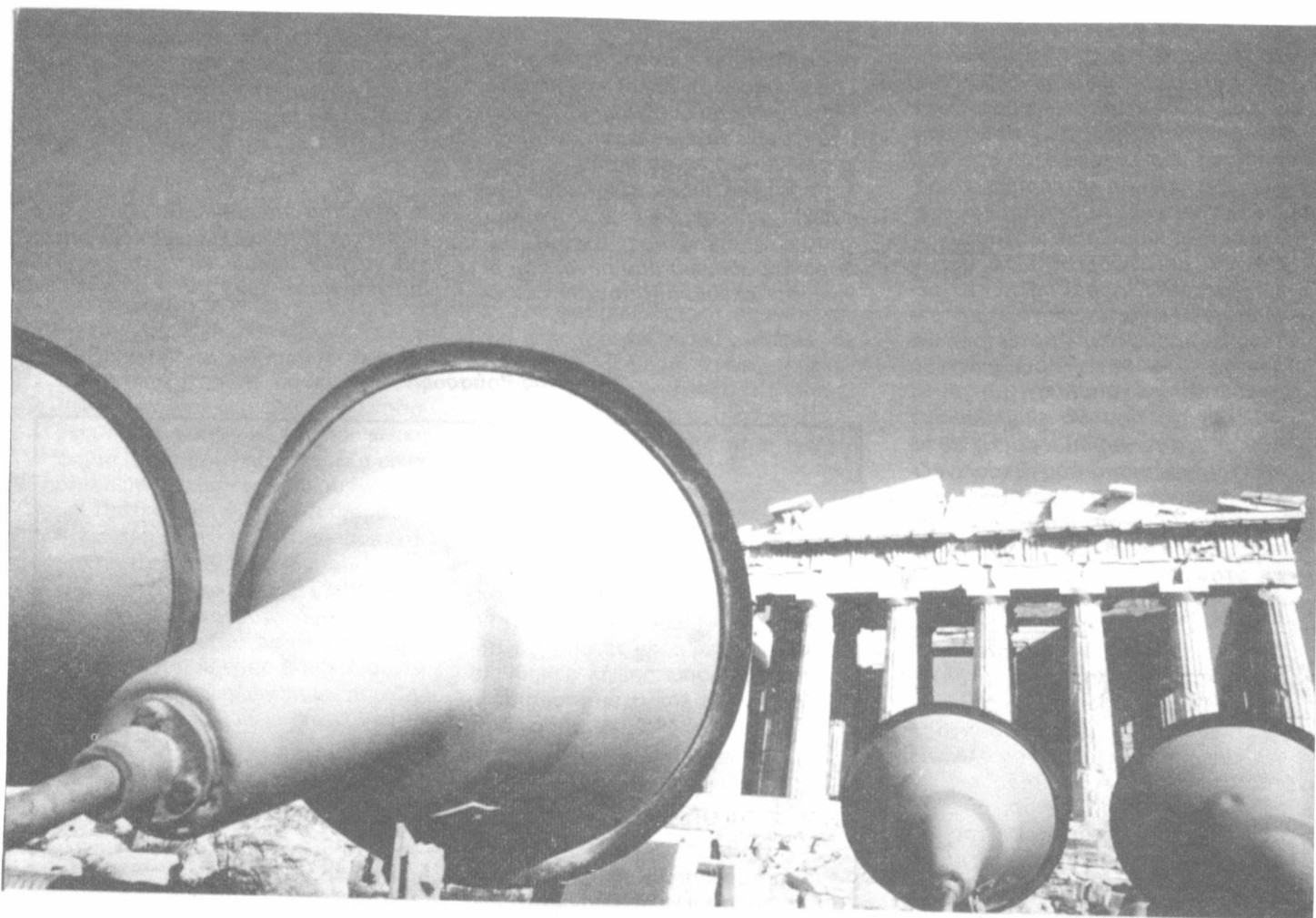
Ο κ. Χρήστος Σαρτζετάκης «ενεργητικός ετεροφυλόφιλος εγγυητής των θεσμών», έχει τον προσωπικό του κρατούμενο. Τον κ. Χρήστο Ρούσσο, «παθητικό, ομοφυλόφιλο, δολοφόνο». Θα ευχόμασταν στις 5 του Μάρτη να λήξει ήρεμα η περιπέτεια και των δύο, και σαν απλοί πολίτες να επανέλθουν ελεύθεροι και απερίσπαστοι στα ειρηνικά τους έργα. Θα ευχόμασταν, αν δεν είχαμε πια συνηθίσει ο κάθε καινούργιος εγγυητής νάναι χειρότερος από τον προηγούμενο. Παρ' όλα αυτά ελπίζουμε **και** γιατί ο Χρήστος Ρούσσος μας το ζητάει.

1990: Ποιος θυμάται πια το Νίκο Κοεμτζή; Έγινε ταινία, έγινε τραγούδι, έγινε κι η εθνική συμφιλίωση. Όμως οι θεσμοί πρέπει να υ-

πάρχουν. Εμείς μπορούμε να ψαλιδίσουμε τις ευαισθησίες μας και να προβάλουμε τη φαλάκρα μας σαν την πατροπαράδοτη εναλλακτική λύση. Έτσι κι αλλιώς θάμαστε in στην παράδοση μιας χώρας που παριστάνει το Σαμψών που τον κουρέψανε χωρίς ωστόσο ποτέ νάχει υπάρξει με μακριά μαλλιά (Υ.Γ.)

1990: Αυτοί ενισχύουν και εγγυώνται τους θεσμούς τους. Ας πυκνώσουμε λοιπόν τους δεσμούς μιας και ας συννενοηθούμε ξεπερνώντας τα δεσμά τους. Ο Χρήστος Ρούσσος κι ο Μωχάμετ Χαμντάν πρέπει να ελευθερωθούν. Και όχι μόνον αυτοί!

(Υ.Γ.) Κι όμως ... **πηγαίνοντας τα κείμενα στο τυπογραφείο συναντήσαμε τον Νίκο Κοεμτζή στο δρόμο... Είχε αποφυλακιστεί πριν λίγες μέρες!!**

Wellcome 1990

Αγαπητέ Φώτη,

Το 1989 μας αφήνει γειά και κληρονομιά τις συσσωρευμένες ασχήμιες των προηγούμενων χρόνων μα και τις δικές του.

Δεν ξέρω να κληρονομιέται τίποτα καλό. Και τι να πω τώρα; Ευχές, νάναι καλύτερα τα πράγματα το 1990; Και τι, μ' ευχές θα γίνουν όλα έτσι δια μαγείας κι ωραία; Αδύνατον! Γι' αυτό δεν θα πρέπει να μεινουμε στις ευχές μόνο αλλά να προχωρήσουμε σε προσπάθειες κι αγώνες σε κάθε τομέα σε κάθε επίπεδο γιατί μόνο έτσι πιστεύω πως μπορεί να γίνουν καλύτερα τα πράγματα το 1990.

Σαν κρατούμενος που είμαι 14 χρόνια τώρα, δεν έχω τη δυνατότητα συμμετοχής στα κοινά της ελεύθερης καθημερινής ζωής, όμως αυτό δε σημαίνει πως μένω αδιάφορος για τα εκτός των τοιχών πράγματα. Είμαι παρατηρητής των όσων μπορούν να μου μεταφέρουν στο κελί μου, η μικρή μου τηλεόραση, το ραδιοφωνάκι μου, τα έντυπα και οι εφημερίδες που διαβάζω. Δυστυχώς ότι μου μεταφέρεται μέσω αυτών των μέσων πληροφόρησης τα περισσότερα είναι απογοητευτικά από τον έξω κόσμο που -Σαρτζετάκη θέλοντος, όσο θάναι πρόεδρος- θα βρεθώ και γω κάποια στιγμή.

Γεγονότα που θα μου μείνουν ευχάριστα να θυμάμαι απ' το '89 είναι το γκρέμισμα του Βερολινέζικου τοίχους που κρατούσε μαντρωμένο επί χρόνια ένα λαό. Απ' την Ελλάδα θα θυμάμαι πως το '89 είχε την τιμητική του στον πολιτικό χώρο το οικολογικό κίνημα με την εκλογή της βουλευτίνας Μαρίνας Δίζη γεγονός που σημαίνει ότι ευαισθητοποιούνται, συνειδητοποιούνται όλο και περισσότεροι πολίτες πράγμα θετικό και παρήγορο για να ελπίζουμε σ' ένα οικολογικό και ανθρωπινότερο αύριο.

Τα δυσάρεστα, άπειρα, όπως η συνεχιζόμενη καταστροφή του περιβάλλοντος, η συνεχιζόμενη κατάπαυση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η όλο και περισσότερη αύξηση της μάστιγας των ναρκωτικών. Οι

ειδήσεις και το '89 και για τα τρία αυτά θέματα δυσάρεστες, απογοητευτικές, ανησυχητικές, από παντού...

Για τον εαυτό μου θα θυμάμαι άλλον ένα χρόνο αγωνίας για την τύχη της αιτήσεώς μου για χάρη η οποία εκκρεμεί εδώ και δυόμισι χρόνια! Μια αγωνία παρατεταμένη που σου κάνει τη ζωή εφιάλτη, που σε φέρνει στα όρια της απελπισίας, ώσπου κάτι μικρό, κάτι τόσο δα ελπιδοφόρο, να σε γυρίσει πίσω, και ώσπου πάλι, να αρχίσει να επαναλαμβάνεται απ' την αρχή το ίδιο, πάλι και πάλι εξοντωτικά οδυνηρό. Πολλές φορές αυτή η κατάσταση με κάνει να απορώ γι' αυτή την αντοχή μου, που είναι τέτοια ώστε να μπορώ να μεταγγίζω κουράγιο και σε απογοητευμένους φίλους που δεν είναι κρατούμενοι, να όπως το Γιαννάκη από τη Σαλονίκη -όπως το λέει- που πήρα ένα γράμμα του και μου 'γραψε πως θέλει να αυτοκτονήσει «πολλά τα αδιέξοδα Χρήστο, κουράστηκα αηδίασα...» Και γω όλο αγωνία για τον καλό φίλο να του γράφω. «Γιάννη προς Θεού! Να, πάρε παράδειγμα από μένα, εσύ έχεις την ελευθερία σου αν δεν έ-

χεις τίποτε άλλο, εγώ δεν έχω τίποτα, και όμως, αντέχω, αγωνίζομαι! Η ζωή είναι αγώνας Γιάννη, μην τον παρατάς, αγωνίσου, είναι ο ωραιότερος αγώνας θα δεις, αγωνίσου!» Ο Γιαννάκης συνεχίζει να μου γράφει από τη Σαλονίκη και χαίρομαι.

Η ελπίδα μου τώρα βρίσκεται σε μια χειρόγραφη αίτηση που την έγραψα με τέτοια προσοχή που δε λέγεται. Δεν ήθελα να έχει κανένα ψεγάδι μη τυχόν και δυσανεστήθει εξαιτίας του ο Πρόεδρος μας και μου την απορρίψει. Βέβαια δεν πιστεύω να την εγκρίνει, αλλά να, η ελπίδα... Ντρέπομαι καμιά φορά να κρατιέμαι έτσι ηλίθια από μια κωλοελπίδα, αλλά είναι έτσι τα πράγματα, υπάρχει τέτοιο ξεφτιλισμένο αδιέξοδο που για να καταλάβει κάποιος θα πρέπει να βιώσει μέσα σ' ένα κελί επί 14 χρόνια τα ίδια με μένα ε, και αν είναι έτσι καλύτερα ας μη καταλάβει ποτέ.

Να μην αρκεστούμε λοιπόν στις ευχές για το '90 ας κάνουμε προσπάθειες και αγώνες για να έχουμε την ελπίδα πως θα κάνουμε κάποια άσχημα πράγματα να γίνουν ωραία και αν κάτι μας απογοητεύει να μη χάνουμε το πείσμα μας για νέα ξεκινήματα.

Και γω ελπίζω για τη χάρη, μια άρνηση του προέδρου θα μου σκοτώσει την ελπίδα όχι όμως και μένα για να μην μπορώ να ξαναπλάσω μια νέα για το 1990.

Θερμούς χαιρετισμούς
Χρήστος Ρούσσος

Ανάμεσα στις τόσες επιτροπές γονέων, επιτροπές γειτονιάς, πολιτιστικούς συλλόγους, κόμματα, παρραεκκλησιαστικές οργανώσεις, Lions - Rotary κτλ. Τι έχει να πει μια καινούρια «πρωτοβουλία» πάνω στο θέμα «ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ», «το τόσο καυτό και σύνθετο κοινωνικό πρόβλημα», που όλοι λιβανίζουν;...

Η άποψη πάνω στις ψυχοτρόπες ουσίες (κι όχι, ναρκωτικά), που κύρια προβάλλεται, ανοιχτά ή υπό-

Τι προτείνουμε:

Α. ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ για προσωπική χρήση ΙΝΔΙΚΗΣ ΚΑΝΑΒΗΣ

Το χασίς δεν δημιουργεί σωματική εξάρτηση, ούτε σύνδρομο στέρησης, ακόμα και η κατάχρηση της ουσίας δεν πλήγει καθόλου την υγεία των χρηστών. Δεν υπάρχει απολύτως καμιά επιστημονική ή κοινωνικά σοβαρή δικαιολογία για την κατάσταση δίωξης, κοινωνικού εκφοβισμού και οικονομικής εξαθλίωσης των χρηστών. Πολύ περισσότερο όταν ουσίες σίγουρα τοξικές και κάτω από κάποιες συνθήκες επικίνδυνες -όπως το αλκοόλ και η

απ' το νόμο, επιβάλλεται θεσμικά και οικονομικά ένα, μοναδικό μοντέλο απεξάρτησης, και απαγορεύεται η ύπαρξη άλλων μη κερδοσκοπικών μοντέλων που είναι δυνατό να παρουσιάσουν θετικά αποτελέσματα στην απεξάρτηση.

Σήμερα, που μετά από τόσα χρόνια κατασταλτικής πολιτικής οι θάνατοι, η εγκληματικότητα, ο αριθμός των χρηστών αυξάνονται και οι φωνές της αντι-απαγόρευσης πληθαίνουν σ' όλον τον κόσμο.

Πιστεύουμε ότι:

Οι παραπάνω προτάσεις, είναι απολύτως αναγκαίο αλλά και εφικτό, να υλοποιηθούν στην ελληνική κοι-

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

γεια, εδώ και χρόνια στην ελληνική κοινωνία, διαιωνίζει την άγνοια πάνω στις ουσίες αυτές, κι αντί να θίγει το παράνομο κύκλωμα διακίνησης με τον τζίρο δισ. δολλαρίων, διαιωνίζει την κατασταλτική αντιμετώπιση αυτών των σύγχρονων μαγισσών, που λέγονται τοξικομανείς. Τα προβλήματα γύρω από τη χρήση των ψυχοτρόπων είναι γέννημα των τρόπων που παράγονται, διακινούνται και χρησιμοποιούνται, δηλαδή από την κατασταλτική -δωκτική πολιτική και την παρανομία που αυτή συνεπάγεται.

Έχουμε ζήσει θανάτους φίλων μας, έχουμε αντιμετωπίσει την εγκληματικότητα, τη ρουφιανιά, τη σωματική και ψυχολογική εκπόρευση των χρηστών, την κοινωνική φοβία, την αδράνεια. Η πρέζα είναι δίπλα μας, στα μέρη που συχνάζουμε. Πιστεύουμε όμως, ότι όλη αυτή η καταραμένη κατάσταση που χαρακτηρίζει έναν τοξικομανή, **δεν** είναι αποτέλεσμα αυτής - καθαυτής της φαρμακολογικής δράσης της ουσίας, **αλλά** της ποινικοποίησης, του παράνομου εμπορίου και συνακόλουθα των υψηλών τιμών που δημιουργεί.

Η άγνοια γύρω απ' τις ουσίες και την επικινδυνότητά τους, οι φυλακίσεις και η τρομοκρατία, οι σκευωρίες και η παραβίαση των ατομικών ελευθεριών των χρηστών, συμβαίνουν, γιατί η μέχρι τώρα αντιμετώπιση ήταν σε μία και μόνη λογική, την καταστολή και την παρανομία.

νικотίνη- διακινούνται και χρησιμοποιούνται ελεύθερα. Η ελεύθερη καλλιέργεια καταργεί αυτόματα όλο το παράνομο κύκλωμα διακίνησης και σπάει τον κρίκο, που συνδέει χασίς με ηρωίνη, που ως τώρα διακινούνται μαζί από το ίδιο κύκλωμα.

Β. ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΗΣΗΣ ΗΡΩΙΝΗΣ / ΔΙΑΘΕΣΗ της ουσίας, στους εξαρτημένους, ΑΠΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Οι ηρωινομανείς είναι άτομα με ειδική φαρμακολογική ανάγκη και όχι εγκληματίες. Προτείνουμε τη χορήγηση ηρωίνης στους εξαρτημένους, με τέτοιο τρόπο ώστε να εξασφαλίζονται η ανωνυμία, οι υγιεινές συνθήκες λήψης, ο αποκλεισμός της γκρίζας αγοράς, η προσωπική αξιοπρέπεια των χρηστών και η μη ιδρυματοποίηση. Έτσι, σπάει το παράνομο κύκλωμα που δευτερογενώς επιφέρει όλα τα τραγικά κοινωνικά προβλήματα (εγκληματικότητα, θάνατοι κλπ.) κι απ' την άλλη, οι χρήστες μέσα σε ανθρώπινες συνθήκες λήψης, μπορούν ν' αποφασίσουν πιο εύκολα την απεξάρτησή τους.

Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΥΠΑΡΞΗ ΜΟΝΤΕΛΩΝ ΑΠΕΞΑΡΤΗΣΗΣ / ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΑΥΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΡΗΣΤΕΣ

Η προσπάθεια απεξάρτησης ενός ηρωινομανή, δεν μπορεί παρά να είναι εθελοντική. Στην Ελλάδα,

νωνία.

Η κατάργηση της απαγόρευσης θα βοηθήσει να μετατραπεί η ομάδα των κυνηγημένων, εξαθλιωμένων, υπόδικων και κοινωνικά αδρανών τοξικομανών, σε ομάδα νέων ανθρώπων που μπορεί να μιλήσει και να δράσει για το πρόβλημά της (μας).

Ξεκινώντας απλά να θίγουμε αυτό το τεράστιο θέμα **ζητάμε**

- Πλατειά ενημέρωση γύρω απ' τη φαρμακολογική δράση των ψυχοτρόπων.
- Ανοιχτός διάλογος και αντιπαράθεση γύρω από όλες τις ουσίες («ναρκωτικά», αλλά και αλκοόλ, νικотίνη, ηρεμιστικά, ψυχοφάρμακα).
- Να σταματήσει η παραπληροφόρηση και η προκλητική μεροληψία υπέρ των απαγορευτικών απόψεων, από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Με άλλα λόγια οι πράξεις μας δεν παύουν να μας καταδιώκουν. Η τακτοποίησή τους, η θέση τους σε τάξη, η ατιολόγησή τους μπορούν θαυμάσια εκ των υστέρων να βρεθούν βαθειά αλλαγμένες. Είναι μια από τις παγίδες που μας στήνει η ιστορία και οι διάφοροι σκοποί της. Αλλά δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τον ίλιγγο. Ποιος θα τολμούσε να υποστηρίξει ότι ο ίλιγγος δεν συνοδεύει κάθε ύπαρξη.

Frantz Fanon
«Της γης οι κολασμένοι»

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Αποσπάσματα από μία συνέντευξη Στρατηγός Radji Tetik, βασανιστής ε.α.

Μαμάκ: Στρατιωτικές φυλακές της Άγκυρας. Κατά την Ένωση Ανθρωπίνων δικαιωμάτων της Τουρκίας είναι η πιο σκληρή από τις 644 φυλακές της χώρας.

4 Νοέμβρη 1988: Αντιπροσωπεία της Κίνησης για την υπεράσπιση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, συνδικαλιστών και Γερμανών Πράσινων ανοίγουν πανώ και φωνάζουν συνθήματα για γενική αμνηστία και απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων μέσα στο στρατοδικείο των φυλακών Μαμάκ στη δίκη της DEY-YOL (723 κατηγορούμενοι, 73 προτάσεις θανατικής καταδίκης). Σύλληψη και απέλαση 12 Ελλήνων και 8 Γερμανών, κράτηση -παραπομπή σε δίκη τεσσάρων μελών της κίνησης, απέλαση μετά από 20 μέρες καταδίκη ερήμην σε δυο χρόνια φυλακή. Το Δεκέμβρη απελευθέρωση 13 κρατουμένων της DEY-YOL μετά 8ετή προφυλάκιση. Ιούνης 1989 τέλος της δίκης (μετά 6 χρόνια «διαδικασίας»). 9 θανατικές καταδίκες, 34 ισόβια 240 από 2-20 χρόνια.

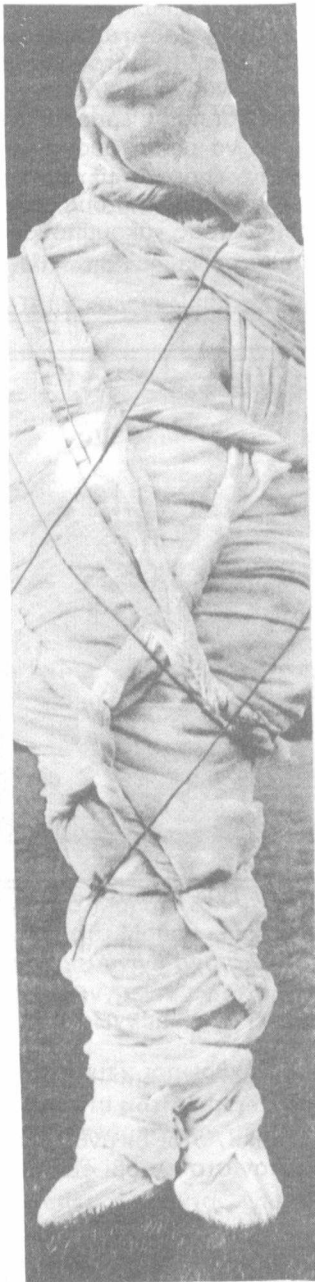
R. Tetik: Ο άρχων του Μαμάκ (1980-1984). Τέως. Με κάποια προβλήματα τώρα.

...

Radji Tetik: Υπηρέτησα σε διάφορες θέσεις. Σε πολλά μέρη. Μετατέθηκα 22 φορές. Ήμουν στην Κορέα. Δυο φορές στην Κύπρο... Ξεκίνησα σαν διοικητής στις στρατιωτικές φυλακές του Μαμάκ στις 24 Ιούλη 1980 μέχρι τον Ιούνη του 1984.

Ήμουν διορισμένος. Δεν έχω αρνηθεί ποτέ καθήκον. Μπορεί να μη μπόρεσαν να βρουν κανένα ικανό πριν από μένα. Έξη ή επτά διοικητές διορίστηκαν στο Μαμάκ και αντικαταστάθηκαν τον χρόνο πριν από το διορισμό μου...

Έγινε ένα παράδειγμα. Άρχισα να εφαρμόζω τον στρατιωτικό κανονισμό. Αλλά αυτό το μέρος δεν είναι ένα σχολείο, ένα νοσοκομείο ή ένα γιώτ κλάμπ. Είναι σαν να έχεις πιάσεις άγριους λύκους και να τους βάζεις εκεί μέσα... Οι διοικητές πριν από μένα δεν ήταν επιτυχημένοι γιατί τους μεταχειρίζονταν καλά... Αλλά αυτός είναι ένας πόλε-

Η συνέντευξη πάρθηκε από τον Τούρκο δημοσιογράφο Ahmet Kahraman και δημοσιεύτηκε σε συνέχειες από τις 11-9-1988, στην τουρκική εφημερίδα «Milliyet». Αυτή η συνέντευξη, μαζί με άλλες «προσωπικοτήτων» της χούντας τυπώθηκε στο βιβλίο του A. Kahraman «Οι σωτήρες» (Εκδόσεις Boyut, Istanbul, Νοέμβρης 1988).

μος. Άσχημα πράγματα δεν μπορούν να αποφευχθούν στην διάρκεια ενός πολέμου...

— Ο στρατιωτικός κανονισμός είχε εκδοθεί από το Γενικό Επιτελείο;

R. Tetik: Φυσικά. Τον εφάρμοσα κατά γράμμα. Αλλά υπήρχαν μερικές περιπτώσεις... για τις οποίες δεν υπήρχε πρόβλεψη... Σ' αυτούς είχα δώσει την μεγαλύτερη τιμωρία. Για χάρη της τάξης.

... Ξεχώρισα τους επικίνδυνους, αυτούς για τους οποίους εξητείτο η θανατική ποινή από τους άλλους... μια μέρα οι επισκέπτες άρχισαν να φωνάζουν. Διέκοψα το επισκεπτήριο... Είπαν ότι αυτό ήταν βασανιστήριο. Δεν υποχώρησα.

— Δεν κάνατε βασανιστήρια, δεν υποχωρήσατε;

R. Tetik: Πριν από μένα δεν επέτρεπαν σε στρατιώτες να μπαίνουν στα κελιά να μετράνε τους κρατούμενους... (σημ. μετ.: αυτή η διαδικασία επαναλαμβάνονταν 20-30 φορές την μέρα και χρησιμοποιείται σαν προετοιμασία για το χτύπημα των κρατουμένων)... κανείς εκτός από τον διευθυντή των φυλακών... Αυτό δεν ήταν σύμφωνο με την αντίληψή μου σαν αξιωματικού. Το διόρθωσα. Τους έκανα να υπακούσουν. Εξεγέρθηκαν. Τα μέτρα ενάντια στην εξέγερση είναι σαφή. Ήμουν υποχρεωμένος να επιβάλω την εξουσία των αυτών εκεί μέσα.

— Δεν έχετε κάποιους ενδοιασμούς γι' αυτή την κατάσταση στο Μαμάκ;

R. Tetik: Ας ας... τους ενδοιασμούς, σήμερα θα έκανα το ίδιο. Η συνείδησή μου είναι καθαρή. Κοίταξε δεν μπορώ ούτε να σφάξω ένα κοτόπουλο.

...Ο γιατρός μου είπε να μη συζητώ αυτό το θέμα (Μαμάκ) γιατί θα άρχιζα να υποφέρω από στρες ξανά. Νομίζω ότι αισθάνομαι στρες τώρα.

— Είστε ακόμα κάτω από στρες;

R. Tetik: Τέλειωσε. Πάνε δυο χρόνια τώρα που τέλειωσε. Αγαπώ την χώρα μου. Εξάλλου, αυτοί οι άνθρωποι (οι κρατούμενοι) ήρθαν και... Οι δικαστές του στρατοδικείου του Μαμάκ έπαιρναν μεγάλες ποσότητες ηρεμιστικών πριν να πάνε στην αίθουσα. Δεν μπορούσαν να σταθούν εκεί αλλοιώς. Σε μεγάλες δόσεις...

— **Εσείς;**

R. Tetik: Όχι, δεν έπαιρνα. Όταν μούρχονταν τρέλλα περπατούσα μέχρι την κορφή του Hüseyingazi (βουνό) (...).

— **Πόσοι άνθρωποι πέθαναν στην φυλακή στη διάρκεια της θητείας σας;**

R. Tetik: Ήταν αυτοί που πέθαναν με διάφορους τρόπους (αναφέρει τελικά έξι περιπτώσεις)... άλλοι έξι εκτελέστηκαν.

— **Είπατε ότι κανείς δεν πέθανε από βασανιστήρια.**

R. Tetik: Όχι κανείς.

— **Και ο θάνατος του İlhan Erdoğdu;**

R. Tetik: Ένα ατυχές συμβάν. (Σημ. μετ.: ο İlhan Erdoğdu χτυπήθηκε μέχρι θανάτου μέσα στο μίνι μπάς των φυλακών που κυκλοφορούσε στην αυλή της φυλακής, από τρεις στρατιώτες και ένα αξιωματικό που αργότερα τιμωρήθηκαν με μικρές ποινές). (...)

R. Tetik... «κλουβί» ήταν ένα όνομα που δόθηκε από τους κρατούμενους. Αυτό το μέρος ήταν στην πραγματικότητα η ρεσεψιόν. Για φωτογράφιση, ξύρισμα, κούρεμα... εκεί που οι κανονισμοί διαβάζονται φωναχτά... Λίγη βία μπορεί να εξασκούνταν σ' αυτούς που αντιδρούσαν - που δεν άφηναν να κοπούν τα μαλλιά τους, έβριζαν τους φρουρούς. Φυσικά αυτό αποτελούσε μια περίπτωση που θάπρεπε κανείς να ασκήσει βία.

— **Σ' αυτούς που αντιδρούσαν είπατε. Αλλά οι άνθρωποι εκεί ήταν αναγκασμένοι να στέκονται με «τα μάτια γυρισμένα στο ταβάνι», «απαγορευόταν να μιλάνε ή να ψυθιρίζουν». Και ενώ οι άνθρωποι στέκονταν έτσι, οι στρατιώτες τους διέταξαν να παίρνουν «θέση χτυπήματος χεριών» (χτυπήματος πο-**

διών) και στη συνέχεια τους χτυπούσαν... Έβριζαν οι άνθρωποι είπατε. Το να μιλάς απαγορευόταν, το να κοιτάς σ' άλλο μέρος απαγορευόταν. Η τελετή άρχιζε με το χτύπημα του «καλωσόρισες». Τι ήταν αυτό;

R. Tetik. Λοιπόν, έτσι ήταν. «Τα μάτια στο ταβάνι» ήταν ένα μέτρο γι' αυτούς για να μη βλέπουν ποιος ερχόταν και ποιος έμπαινε στη φυλακή. Το να μιλάς φυσικά απαγορευόταν. Υπήρχαν μέτρα, κανονισμοί. Αυτοί που δεν τους σέβονταν μπορεί να τους «ακουμπούσε» ένα χτύπημα... (...)

— **Δεν έχω σκοπό να σας αναστατώσω...**

R. Tetik: Όχι, όχι. Ας αφήσουμε την αλήθεια να γίνει γνωστή. Φυσικά πρέπει να είναι γνωστή.

— **Οι άνθρωποι χτυπιότανε στο «κλουβί»...**

R. Tetik: Αυτοί οι άνθρωποι δεν στέκονταν στο κλουβί σαν «πρόβατα»... (...)

— **Πόσα κελλιά απομόνωσης υπάρχουν εκεί; Δεκαπέντε;**

R. Tetik: Ναι.

— **Μέρη όπου κανείς μπορούσε να μείνει ζωντανός μόνο για 15 ημέρες.**

R. Tetik: Ναι.

— **Κρατούσατε τσους κρατούμενους εκεί μέχρι 12 ημέρες έτσι που**

δεν θα πέθαιναν.

R. Tetik: ... Ένα τριμελές δικαστήριο αποφάσιζε για την τιμωρία της απομόνωσης... Κανείς δεν πέθανε εκεί. (...).

— **Οι στρατιώτες έδειχναν να ξέρουν πολύ καλά την «τέχνη του να χτυπάνε χωρίς να σκοτώνουν». Που εκπαιδεύτηκαν;**

R. Tetik: Όσοι... Όταν απομακρύνουμε αυτήν την «στιγματισμένη ομάδα», έστειλαν μερικές μονάδες από το Denizli κάναμε δουλειά μ' αυτούς για λίγο... Μετά ήρθαν μερικές μονάδες κομμάντος... Προτείναμε ένα δικό μας τμήμα. Έγινε αποδεκτό.

— **Είναι τα βασανιστήρια κατά την γνώμη σας μια λύση; Ένας τρόπος θεραπείας;**

R. Tetik: Είναι πολύ δύσκολο να κάνεις ένα πρόσωπο να αλλάξει τις απόψεις του. Το έλεγα αυτό από τότε ακόμα. Δεν μπορούν να αλλάξουν ολοκληρωτικά μέσω της πειθάρχησης. Αλλά η πειθάρχηση είναι ένα σόκ γι' αυτούς. Σταμάτησε κάθε τι σαν να κόπηκε με μαχαίρι. Αυτό το δέχομαι. Αλλά σε ρωτώ, πως θα έπρεπε να τους συμπεριφερθείς, πως θάπρεπε να τους διορθώσεις; Θέλω να ξέρω. Αυτοί που ήταν πριν από μένα συμπεριφέρθηκαν καλά. Γι' αυτό δεν κατόρθωσαν να τους διορθώσουν... Όπως είπα προηγουμένως, αυτό είναι ένας πόλεμος...

— **Δεν υπήρχε διάκριση ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες στα βασανιστήρια;**

R. Tetik: Υπήρχε στην πράξη, δεν γίνονταν τα ίδια πράγματα.

(...) Πιστεύω πως έκανα το καθήκον μου απέναντι στη χώρα μου. Έχω παράσημα από τους ανωτέρους μου...

— **Από ποιους;**

R. Tetik: Απ' όλους τους ανώτατους διοικητές σήμερα.

— **Βλέπω την φωτογραφία στον τοίχο (σημ.: φωτογραφία την στιγμή που παρασημοφορείται από τον στρατηγό Nurettin Ersin, ένας από τους πέντε στρατηγούς επικεφαλής της χούντας). Αλλά δεν βλέπω τον Εβρέν. Σας παρασημοφόρησε επίσης;**

R. Tetik: Όλοι τους...

— Πόσοι άνθρωποι πέρασαν από το Μαμάκ στη διάρκεια της θητείας σας;

R. Tetik: Τριάντα μία χιλιάδες νομίζω (...). Θέλω να ξεχάσω αυτό το γεγονός (την θητεία στο Μαμάκ). Φυσικά δεν είναι εύκολο να ξεχάσω (...).

— Άνθρωποι που πέρασαν από το Μαμάκ λένε πως δεν τους θεωρούσαν ανθρώπους εκεί, δεν τους θεωρούσαν ούτε καν ζώα...

R. Tetik: Αυτό θάλεξαν. Τι άλλο μπορούν να πουν. Δεν υποχωρώ σ' αυτό. Εφάρμοσα τους κανονισμούς. Ίσως άλλοι δεν εφάρμοζαν τους κανονισμούς για να φαίνονται «ευχάριστοι» σ' αυτούς (τους κρατούμενους)... Αλλά το έκανα. Αυτό είναι το θέμα...

— Γιατί διάλεξαν εσάς για το Μαμάκ;

R. Tetik: Φαντάζομαι λόγω της αντίληψης της πειθαρχίας και του καθήκοντος. Ίσως γιατί ποτέ δεν αρνήθηκα ένα καθήκον.. Δεν ξέρω.

— Πήγατε στην Κορέα μαζί με τον Κ. Ενρεν, δεν είναι έτσι;

R. Tetik: Ναι είμασταν μαζί στο 9ο Σύνταγμα.

— Αλλά δεν πήρατε μέρος σε μάχες, στον καυτό πόλεμο;

R. Tetik: Ο πόλεμος είχε τελειώσει. Δεν είχα την ευκαιρία να πολεμήσω σε καυτό πόλεμο. Το ήθελα τόσο πολύ.

— Γιατί; Για να πολεμήσετε ενάντια σε κομμουνιστές;

R. Tetik: Το πεδίο της μάχης είναι το εργαστήριο του στρατιώτη. Είμαι στρατιώτης. Κατατάχθηκα στο στρατό, έφυγα. Σαραντά χρόνια, χωρίς να σταθεί δυνατόν να αντικρύσω το πρόσωπο του πολέμου... Στη πραγματικότητα δεν θέλω τον πόλεμο. Αλλά, θα ήθελα να ήμουν σ' ένα πόλεμο. Με τι μοιάζει; Να τον δοκιμάσω. Να τον κατανοήσω.

— Ο Κ. Ενρεν σας ήξερε από την Κορέα. Γνώριζε την «πειθαρχία» σας. Μπορεί να είναι αυτός που σας πρότεινε για διοικητή στις στρατιωτικές φυλακές Μαμάκ;

R. Tetik: Δεν ξέρω. Ήταν πράγ-

ματι; Ήμουν επίσης με τον Redjerp Ergun στο Gelibolu. Θα μπορούσε να ήταν αυτός επίσης... (σημ.: ο R. Ergun ήταν στρατιωτικός διοικητής της περιοχής της Άγκυρας από το 1980 μέχρι το 1986 - σήμερα είναι μέλος της τουρκικής βουλής και αντιπρόεδρος στο κυβερνών κόμμα της μητέρας πατρίδας του Οζάλ).

— Σκέφτεσαι ποτέ το Μαμάκ τώρα;

R. Tetik: Γιατί; Φυσικά. Έρχεται στο μυαλό μου...

— Με ποιο τρόπο;

R. Tetik: Δεν έχω ευτυχείς μνήμ-

ρε από το Μαμάκ. Δεν μ' αρεσε η ζωή μου στο Μαμάκ και δεν έκανα αυτό το πράγμα με ευχαρίστηση. Αισθανόμουν πως ήμουν υποχρεωμένος να το κάνω.

— Τα χτυπήματα που γίνονταν μπροστά στα μάτια σας, τα βασανιστήρια, ξανάρχονται μερικές φορές σε σας;

R. Tetik: Έρχονται, για όνομα του Θεού... Λοιπόν, ναι, είναι μερικές φορές που δεν έρχονται - έρχονται...

— Αισθάνεστε δύσκολα τότε;

R. Tetik: Λοιπόν, έχει περάσει καιρός. Είναι η ανθρώπινη φύση ξέρετε - ξεχνάς τον πόνο... Κάποιος, ένα πολύ υψηλά ιστάμενο πρόσωπο στη διοίκηση της στρατιωτικής δικαιοσύνης κάποτε είπε - έτσι άκουσα - «αν είχαμε δέκα διοικητές σαν το Radji, τα πάντα θα ήταν καλύτερα»...

— Ενώ μιλούσαμε είπατε «τώρα που μιλήσαμε για το Μαμάκ, θα χάσω τον ύπνο μου δέκα μέρες». Χάνετε ακόμα τον ύπνο σας όταν θυμάστε το Μαμάκ;

R. Tetik: Πολύ συχνά... Πολύ συχνά μέχρι πριν δυο χρόνια. Είναι καλύτερα τώρα.

— Ποια γεγονότα σας κάνουν να χάνετε τον ύπνο σας;

R. Tetik: Στην πραγματικότητα υπάρχουν πολλά πράγματα να ειπωθούν. Ο Θεός γνωρίζει. Δεν θέλω να μιλήσω.

— Γιατί; Είσαστε το «πρόσωπο της ημέρας». Από τις 12 Σεπτεμβρη έχετε γίνει στόχος κριτικής...

R. Tetik: Λοιπόν. Άσχετα με το πόσο εγώ προσπαθώ δεν νομίζω πως θα σταματήσω να αποτελώ στόχο κριτικής. Φυσικά... Αυτό θα συνεχιστεί...

— Αλλά θα μπορούσατε να αποκαλύπτετε την αλήθεια και...

R. Tetik: Για χάρη της πατρίδας... Δεν θάθελα να μιλήσω ενάντια στους ανώτερους μου, τους συνεργάτες μου. Δεν θέλω ποτέ να το κάνω. Γιατί όλοι εκπλήρωσαν τα καθήκοντά τους κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Τουρκικό βδομαδιατικό περιοδικό
«Προς το 2000» - τεύχος 14.8.1988
Μετάφραση αποσπασμάτων ρεπορ-
τάζ με τίτλο:

Για τα βασανιστήρια στην Τουρκία
και το «ΝΤΑΛ»
(D.A.L. (NTAL) = Εργαστήριο Ερευ-
νών σε βάθος)

Η λέξη ΝΤΑΛ (DAL: Derin Arastirmalar Laboratuari = Εργαστήριο Ερευνών σε βάθος) είναι η μυθοποιημένη λέξη της χούντας της 12 Σεπτεμβρίου 1980. Τόσο πολυσυζητημένη όσο και οι στρατιωτικές φυλακές Μαμάκ. Περίφημη όσο και το «Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας» των στρατηγών. Περίφημη όσο και αλησμόνητη. Είναι σίγουρο ότι θα μνημονεύεται μαζί με τη 12 Σεπτεμβρίου και τους στρατηγούς της (...).

Η ομάδα βασανιστηρίων του ΝΤΑΛ όχι μόνο επωφελήθηκε από τη διεθνή εμπειρία σε βασανιστήρια αλλά ανέπτυξε και δικές της μεθόδους (...) Το ΝΤΑΛ ήταν ένα έργο της χούντας για τη συντριβή της Αριστεράς, και λειτουργεί ακόμα (...).

(...) Πολλά έχουν γραφτεί μέχρι σήμερα για το ΝΤΑΛ. Όμως οι άνθρωποι που απάρτιζαν την ομάδα του «εργαστηρίου» δεν είχαν αποκαλυφθεί ως τώρα με τα ονόματά τους (...).

Οι κατηγορούμενοι στη δίκη της ΝΤΕΒ ΓΙΟΛ, ύστερα από μακρόχρονη και υπομονετική έρευνα διαπίστωσαν σχεδόν όλα τα άτομα της ομάδας (...) Στη διάρκεια της δίκης κατέθεσαν στο Στρατοδικείο έναν ογκώδη φάκελλο που εκτός από τις κατηγορίες (για συγκεκριμένα βασανιστήρια και θανάτους) ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ, τους αριθμούς μητρώου του, τους βαθμούς, τα πατρώνυμα, της ημερομηνίας γέννησης και τις θέσεις όπου βρίσκονται τώρα (...)

Η ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΠΡΟΔΙΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΚΡΙΤΗ

Η ομάδα ΝΤΑΛ βγαίνει στο φως από τα ίδια της τα θύματα στη δίκη της ΝΤΕΒ ΓΙΟΛ...

(...) Ο ανακριτής έριχνε γροθιές και κλωτσιές. Έριχνε νερό με πίε-

ση. Κοροΐδευε και βλαστημούσε. Έσπαγε τα τύμπανα των αυτιών. Έσπαγε χέρια και πόδια. Σκότωνε. ΚΑΙ ΚΑΘΩΣ ΤΑΚΑΝΕ ΑΥΤΑ χωρίς να παίρνει είδηση ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ... Οι χοντροί επίδεσμοι γύρω από τα μάτια στη διάρκεια της ανάκρισης δεν ήταν αρκετοί. Αυτή είναι η φύση της «δουλειάς». Η ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΠΡΟΔΙΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΚΡΙΤΗ - πόσο μάλλον όταν ο χρόνος της ανάκρισης ξεπερνάει τις 90 μέρες...

Στου καθενός «που περνάει από τον πάγκο» τη μνήμη χαράζεται κάτι από τον ανακριτή και το ανακριτήριο...

«... ακόμα κι αν για μια στιγμή δέχομαστε ότι έγιναν βασανιστήρια» βασανιστήρια γίνονται για να αποσπασθούν από τον κατηγορούμενο σωστές απαντήσεις. Εάν δίνονται απαντήσεις που δεν είναι αληθινές, που είναι εμπονημένες, εφόσον ο σκοπός των βασανιστηρίων είναι η απόσπαση της σωστής απάντησης, τα βασανιστήρια θα ενταθούν. Τότε, και αφού η κατάσταση αυτή είναι φυσικό να είναι γνωστή και στους κατηγορούμενους, η λογική συνέπεια θα είναι να δίνουν σωστές απαντήσεις. Αλλιώς τα βασανιστήρια θα συνεχιστούν επαυξημένα. Συνεπώς, ακόμα κι αν υποθεθεί ότι οι καταθέσεις - ομολογίες λαμβάνονται μετά από βασανισμό, αυτό δεν σημαίνει ότι η κατάθεση μπορεί να είναι εξωπραγματική, ότι δεν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη. Επομένως, τα βασανιστήρια και η ορθότητα της κατάθεσης απου έχει αποσπασθεί κατόπιν βασανιστηρίων είναι δυο διαφορετικά πράγματα...».

(Απόφαση με αριθμό 1924/5/1984 του 3ου στρατοδικείου Κερασούντας / Δίκη της Ντεβ-Γιόλ).

ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ

(...) Λέει ο Γιασάρ Καμπούρ που τέθηκε υπό κράτηση στις 5.3.1982: «Μπήκαμε κάπου. Ακούγονταν ουρλιαχτά. Πριν ακόμα καταλάβω τι γίνεται άρχισαν να μου ρίχνουν βροχή από γροθιές και κλωτσιές. Ένιωσα έναν ισχυρό πόνο στην περιοχή των γεννητικών οργάνων. Μου πίεζαν και μου έσφιγγαν τους

όρχεις. Δεν ξέρω πόσο κράτησε. Μου ξέσχισαν τα ρούχα. Μου βάλαν τα πόδια μέσα σε κάτι και μετά και το κεφάλι μέχρι τον ώμο. Αργότερα κατάλαβα ότι ήταν ρόδα αυτοκινητού. Ένιωσα ότι έδεναν κάτι στα μικρά δάχτυλα του δεξιού χεριού και ποδιού μου. Ύστερα από μια ελαφριά τρεμούλα συγκλονίστηκε από έναν ανυπόφορο πόνο. Μου διοχέτευαν ρεύμα. Είχα γίνει θρύψαλα. Άρχισαν να με σέρνουν. Όταν μ' άφησαν στο τσιμεντό σκέφτηκα ότι θα μπορούσα λίγο να ξεκουραστώ. Μονομιάς άρχισε να δέρνει το σώμα μου κρύο νερό εκσφενδονισμένο με πίεση. Δεν ήταν παρά μόνο λίγες ώρες που με είχαν φέρει στην Ασφάλεια».

ΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΒΟΥΛΗΣΗ: «ΚΡΕΜΑΣΕ ΜΕ!»

Το ΝΤΑΛ είναι ένα εργαστήριο βασανιστηρίων... έθεσε στάνταρτ στα βασανιστήρια. Κι όχι μόνο σ' αυτά και στις «ομολογίες»... Όλες σχεδόν οι καταθέσεις που πάρθηκαν στην ασφάλεια από την ομάδα ΝΤΑΛ αρχίζουν με τον ίδιο τρόπο: «... όσο για την πολιτική μου άποψη, είμαι μέλος της ΝΤΕΒ ΓΙΟΛ, κομμουνιστικής οργάνωσης, που στόχευε στην εξολόθρευση με ένοπλο αγώνα της Τουρκικής Δημοκρατίας, μαζί με όλους τους θεσμούς και ηγέτες της και στην ίδρυση στη θέση της στρατιωτικής λαϊκής δικτατορίας... Η τελική φράση - κλισέ στα πρακτικά είναι η εξής: «Στη διάρκεια της απολογίας μου δεν υπέστηκα καμιά σωματική ή ψυχολογική πίεση, δίνοντας με ελεύθερη βούληση την κατάθεσή μου».

Τουρκία χώρα της ειρωνείας! Θα φτάσουν να μας πουν ότι οι κατηγορούμενοι παρακάλεσαν για να κρεμαστούν. Σίγουρα οι φάλαγγες, οι σουβλισμοί με τα γκλόμπς, οι παλαιστινιακές κρεμάλες γίνονται με την ελεύθερη βούληση του κατηγορουμένου!!!

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕΙ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥ;

Ο Μουσταφά Χάσκιρις από τους γνωστούς βασανιστές του ΝΤΑΛ ήταν επικεφαλής της ομάδας που σκότωσε στα βασανιστήρια του Ζεϊνέλ Αμπιντίν Τζεϊλάν. Όταν πια η υπόθεση δεν μπορούσε να κρυφτεί

Απέναντι στην απεργία της μνήμης

Απέναντι στην απεργία της μνήμης

* **23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1989: Ο Γιλμάζ Τζεκι** 23 χρόνων, καταδικασμένος σε 15 χρόνια φυλακή στην Τουρκία επιβιβάζεται από την ελληνική αστυνομία σε διερχόμενο φορτηγό στους Κήπους του Έβρου και παραδίδεται στην τουρκική χούντα. Η αίτησή του για πολιτικό άσυλο έχει απορριφθεί. Στις ελάχιστες προσπάθειες που έγιναν για να αποτραπεί η απέλαση και στις μικρές διαμαρτυρίες που ακολούθησαν το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης «έκλεισε» το θέμα με το απόφθεγμα «λόγοι κρατικής ασφαλείας».

* **30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1989:** Η επόμενη μέρα της «εθνικής συμφιλίωσης». Ο **Χουσεΐν Χακί Οζσομέρ**, 31 χρόνων, δραπετής, μετά από 11 χρόνια φυλάκισης παραδίδεται στην τουρκική χούντα. Όχι δεν απορρίφθηκε η αίτησή του για πολιτικό άσυλο. Στα ερωτήματα που ανέκυψαν μόλις διέρρευσε το μυστικό, το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης προσπάθησε ούτε λίγο ούτε πολύ να απαντήσει με τον ισχυρισμό πως ο Οζσομέρ δεν ζήτησε άσυλο αλλά εργασία.

* Αν η υπόθεση και η τύχη του Γ. Τζεκι έμεινε «σκοτεινή» προς δόξαν και των συντρόφων του που κράτησαν τουλάχιστον μία αντιφατική στάση, απόρροια σ' ένα βαθμό των συνθηκών κάτω από τις οποίες διεξάγεται η αντίσταση στην Τουρκία, αλλά πόσο όμοια δυστυχώς με το παρελθόν της δικής μας αριστεράς ιδίως στην περίοδο της χούντας όπου οι φήμες έδιναν και έπαιρναν. Αν το ΠΑΣΟΚ χωρίς να λέει τίποτα το συγκεκριμένο καλύπτονταν πίσω από τον ισχυρισμό «λόγοι εθνικής ασφάλειας» και ξεπερνούσε ανώδυνα την υπόθεση για να έχει τη δυνατότητα σήμερα να κόπτεται για τον Οζσομέρ, δυστυχώς η υπόθεση Οζσομέρ είναι τόσο φωτεινή που σου προκαλεί πόνο στα μάτια. Ο κ. **Κωνσταντόπουλος** υπουργός Εσωτερικών εκ μέρους του Συνασπισμού, πρόσωπο που αυτό που χαρακτηρίζεται σαν «ηθική ακεραιότητα» του μόνο προσωπικότητες σαν το Βαγγέλη Γιαννόπουλο μπορούν να του αμφισβητήσουν, με δημόσια δήλωση του έκφρασε την «υπαρξιακή και πολιτική του αγωνία»... στην ίδια όμως δήλωση

φρόντισε να καλύψει τον «αρμόδιο υπουργό» κ. **Κεφαλογιάννη** ως μη γνωρίζοντα... Η κ. **Δαμανάκη**, βουλευτίνα του Συνασπισμού, εκφωνήτρια στο Πολυτεχνείο το '73 κι αν δεν κάνω λάθος φιλοξενηθείσα στη συνέχεια στο ΕΑΤ-ΕΣΑ έκανε επερώτηση...

Ο Χουσεΐν Χακί Οζσομέρ, από τις 9 Σεπτεμβρίου στις φυλακές Μπαϊράμ Πασά άρχισε απεργία πείνας. Ζητώντας από την ελληνική κυβέρνηση να σταματήσει τις περί «ζητούσε εργασία» υποκρισίες και να απαντήσει καθαρά γιατί τον παρέδωσε στην τουρκική χούντα...

Ποιος λοιπόν είναι αυτός ο φοβερός τρομοκράτης Οζσομέρ;

— 31 χρόνων, σήμερα, μέλος της DEV-SOL (επαναστατική αριστερά) είναι ήδη 11 χρόνια στη φυλακή. Συνελήφθη μ' άλλα λόγια στα 19 του χρόνια. Είναι από τις τραγικές περιπτώσεις αγωνιστών που η χούντα του Εβρέν (12 Σεπτέμβρη 1980) τους βρήκε στη φυλακή και τους ξαναδίκασε. Τα βαρύτερα αδικήματά του ήταν οι αφισοκολλήσεις και η συμμετοχή σε διαδηλώ-

άλλο, δικάστηκε. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση 13 χρόνων 4 μηνών και 20 ημερών. Όμως αποφυλακίστηκε λίγο πριν από την απόφαση και δραπέτευσε... Άλλωστε γι' αυτό αποφυλακίστηκε.

Οι κυβερνητικοί αρμόδιοι από καιρό σε καιρό κάνουν δηλώσεις όπου δίνουν την εντύπωση - ιδιαίτερα προς ικανοποίηση της Ευρώπης - ότι τιμωρήθηκαν αστυνομικοί που έκαναν βασανιστήρια. Αλλά ακόμα κι αυτός ο αριθμός, ο καλυμμένος και κρυμμένος και σμικρυσμένος με πολλή προσπάθεια αποτελεί μια ΤΡΟΜΕΡΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ. Ο αριθμός των αστυνομικών που δικάστηκαν για βασανιστήρια στην περίοδο της χούντας της 12 Σεπτέμβρη φτάνει τις εκατοντάδες. Μόνον ανίδεοι θα μπορούσαν να ισχυριστούν ότι οι εκατοντάδες αστυνομικοί ΕΚΑΝΑΝ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΕΠΕΙΔΗ ΕΤΣΙ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΣΕ...

σεις. Αυτά συν το φοβερό αδίκημα της μη αποκήρυξης των ιδεών του αρκούσαν για να έχει καταδικαστεί ήδη σε 25 χρόνια φυλακή. Και να δικάζεται ξανά σαν ηγετικό στέλεχος της DEV-SOL στην κεντρική δίκη της οργάνωσης στο στρατοδικείο της Πόλης (περιοχή που κατά τα άλλα δεν ισχύει πλέον ο στρατιωτικός νόμος) με εισαγγελική πρόταση: θάνατος.

Ο φοβερός τρομοκράτης Οζσομάρ είναι και επιληπτικός, μια κρίση επιληψίας στον αστυνομικό σταθμό Αλεξανδρούπολης καθυστέρησε για λίγες ώρες την «επαναπροώθηση» (λέξη που χρησιμοποίησε και ο γιατρός Υπουργός Δ.Τ. κ. Κεφαλογιάννης) του. Είναι επίσης και ποιητής, μία ποιητική του συλλογή κυκλοφόρησε λίγο πριν την απόδρασή του νόμιμα στην Τουρκία.

Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός, εκφραστής μιας αντίληψης και μιας γενιάς που αρνείται την παραμονή στις φυλακές σαν μέθοδο οικοδόμησης του κόμματος ή της οργάνωσης, με την πρώτη ευκαιρία, μετά από 11 χρόνια βέβαια στα μέσα Αυγούστου **δραπέτευσε από τις φυλακές Μπαϊράμ Πασά** (φυλακές όπου κρατούνται αποκλειστικά τα θεωρούμενα «στελέχη» των οργανώσεων της αριστεράς, η δεύτερη μετά τις στρατιωτικές φυλακές Μαμάκ της Άγκυρας πιο σκληρή από τις 644 φυλακές της Τουρκίας). Παραμονή της «εθνικής συμφιλίωσης» πέρασε τον Έβρο. Από κει και πέρα η συνέχεια είναι γνωστή. Κατά τον κ. Κεφαλογιάννη το όνειρο αυτού του φοβερού τρομοκράτη ήταν ούτε λίγο ούτε πολύ να μεταναστεύσει στην Ελλάδα να προκόψει και να επιστρέψει στην Τουρκία σαν επενδυτής. Κατά το Συνασπισμό έγινε ένα φοβερό λάθος όχι με κυβερνητική ευθύνη αλλά από πρωτοβουλία αστυνομικών. Υπάρχουν ωστόσο δύο ερωτήματα που ζητούν απάντηση:

- 1ον Αττάλεια 26 Αυγούστου: Ο κ. Μητσοτάκης συναντιέται με τον κ. Οζάλ. Αντιπρόεδρος του κόμματος του κ. Οζάλ είναι ο Ρετζίπ Εργκούν αρχηγός της D.A.L. (Εργαστήριο Ερευνών σε βάθος) «θεσμού» που δημιουργήθηκε μετά το '80 με αποκλειστικό στόχο την εξόντωση της τουρκικής και κουρδικής επαναστατικής αριστεράς μέσα από τις ανακρίσεις. Στην κεντρική

δίκη της DEV-YOL (επαναστατικός δρόμος) στην Άγκυρα αποκαλύφθηκε από τους κατηγορούμενους όλη η ιεραρχία της DAL με ονόματα και βαθμούς ανάμεσά τους και αυτοί που προκάλεσαν το θάνατο έξι μελών της από τα βασανιστήρια στην ασφάλεια της Άγκυρας. Οι δραστηριότητες αυτές του Ρ. Εργκούν είναι έκτοτε δημόσια γνωστές στην Τουρκία και όχι μόνο. Για μας βέβαια εδώ τα όρια της ευαισθησίας μας φτάνουν στο να μη συναντηθεί ο Μητσοτάκης σήμερα η Παπανδρέου χθες με τον Ντεκτάς...

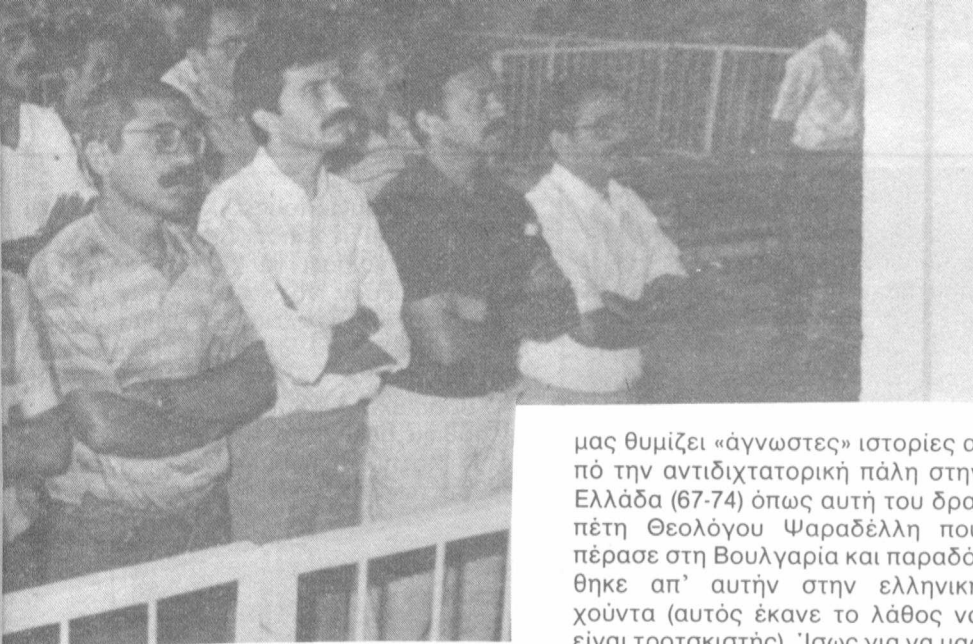
Συναντήθηκε ο κ. Μητσοτάκης ή άνθρωπος τις εκ της ακολουθίας του με τον Τ. Εργκούν. Ποιος να απαντήσει σ' ένα τέτοιο ερώτημα; Δεν υπάρχει καμιά συνεννόηση φωνάζει η Ν.Δ. Ο κ. Κεφαλογιάννης αντιπαραθέτει στην περίπτωση Οζσομάρ δεκάδες αποφάσεις για πολιτικό άσυλο που χορηγήθηκαν εκείνες τις μέρες. Υπάρχει βέβαια μια σύσταση: **Το να δραπέτεύεις από το Μπαϊράμ - Πασά για τη χούντα της Τουρκίας είναι ένα ασυγχώρητο λάθος.** Μπορεί να σε ζητήσουν πίσω... Δεν περιμένουμε φυσικά μια δημόσια ομολογία ότι αυτό συνέβει. Μπορεί και να συνέβη κάτι άλλο...

- 2ον ΤREVΙ: Η συμμετοχή της Ελλάδας από εποχής Δροσογιάννη στο διεθνή αγώνα «ενάντια στην τρομοκρατία» είναι μία μόνιμη κατάσταση. Οι πληροφορίες, το κυνήγι, οι απελάσεις «τρομοκρατών» σε συνεργασία των Υπουργών Δημ. Τάξης των ευρωπαϊκών χωρών υπό την εποπτεία των ΕΠΑ δίνει και παίρνει τα τελευταία χρόνια. Το ΤREVΙ έχει αποκτήσει τους δικούς του ρυθμούς: μπορεί να συντονίζεται από υπουργούς, μπορεί μόνο από τις αστυνομίες. Ποιοι είναι τρο-

μοκράτες. Πάρα πολλοί στις μέρες μας. Ο Καρβάλιο, η RAF, η PLO κλπ. Σ' αυτήν την «αντιτρομοκρατική συνεργασία» η γερμανική αστυνομία έχει βέβαια τον πρώτο ρόλο. Λόγω πείρας και ικανοτήτων...

Μικρή αλλά όχι ασημαντή λεπτομέρεια: οι ιθύνοντες του Γερμανικού υπουργείου Εσωτερικών εδώ και μερικά χρόνια εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους στα «βήματα εκδημοκρατισμού» του Εβρέν έθεσαν εκτός νόμου την DEV-SOL στη Γερμανία χαρακτηρίζοντας την τρομοκρατική οργάνωση προσπαθώντας να διαλύσουν τις «βάσεις της» στους Τούρκους μετανάστες. Από κει και πέρα οι δρόμοι είναι ανοιχτοί. Είναι προφανές ότι τα επώνυμα μέλη της DEV-SOL βρίσκονται στις λίστες των «τρομοκρατών» που διακινεί το ΤREVΙ σ' όλες τις αστυνομίες. **Δύο πόρτες ανοίγουν έτσι αυτόματα: σύλληψη ή απέλαση, χωρίς «περιττές» διαδικασίες. Η διεθνής καταστολή είναι πολύ πιο δραστική από τη διεθνή αλληλεγγύη.** Η κάθαρση προφανώς και δεν αφορά το ΤREVΙ. Εκεί ούτε σκάνδαλα υπήρξαν, ούτε υπερβάσεις. Δουλειά ρουτίνας διεκπεραιώνουν οι άνθρωποι. Και δεν κάνουν λάθη...

- * Υπάρχει βέβαια ένα λάθος στην όλη υπόθεση. Το οποίο θα επιδιώξουμε να αποδειχτεί θεμελιώ-

δες. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί θεωρούν δεδομένο για όλους αυτό που είναι δικιά τους απόφαση. Θεωρούν ότι το «χτύπημα τρομοκρατών» έχει τη μέγιστη κοινωνική συναίνεση και ότι εν πάση περιπτώσει δεν μπορεί να προκαλέσει ούτε τις ελάχιστες κοινωνικές αντιδράσεις. Το λάθος αυτό αποδείχτηκε πολλές φορές η υπόθεση Μπουκουβάλα, Βογιατζή, Σμυρναίου, Μαρίνου όπως και η υπόθεση των τεσσάρων της Άγκυρας είναι αρκετά πρόσφατες για να το επιβεβαιώσουν. Δυστυχώς δεν το απέδειξε και η υπόθεση Οζσομέρ. Όχι μόνο γιατί οι κατασταλτικοί μηχανισμοί κινήθηκαν ταχύτατα. Αλλά και γιατί συνέβει σε μία «στιγμή» που η κοινωνική αμνησία έφθανε στο ζενίθ της.

Στη «στιγμή» που από εκατό μερικές εγκαλούμασταν να ξεχάσουμε. Στη «στιγμή» που το να δηλώνεις αριστερός θεωρούνταν πια πολύ μπανάλ ενώ το να νιώθεις Έλληνα τόσο *sic*. Τη «στιγμή» που ο κ. Μητσοτάκης αλλά όχι μόνο αυτός μας θυμίζει πως είναι ανάγκη να ξεπεράσουμε αυτόν τον εκτός χρόνου προσδιορισμό και να γίνουμε πιο σύγχρονοι. Τη «στιγμή» που η αριστερά ζούσε την ευτυχία του να συγκυβερνήσει, του να ασχολείται με τους θεσμούς. Τη «στιγμή» που το μεταμοντέρνο ορθώνονταν σαν απάντηση στο κιτς.

Δυστυχώς αυτή τη «στιγμή» μετά από 11 χρόνια δόθηκε η πρώτη ευκαιρία στο Χ. Οζσομέρ να δραπετεύσει. Ίσως για να μας θυμίζει πως δεν μπορούμε ποτέ να δραπετεύουμε από την πραγματικότητα. Ίσως για να μας θυμίζει πως ο Μωχάμεντ Χαμντάν (Ρασίντ) θάχει αύριο την ίδια τύχη. Ίσως για να

μας θυμίζει «άγνωστες» ιστορίες από την αντιδικτατορική πάλη στην Ελλάδα (67-74) όπως αυτή του δραπετή Θεολόγου Ψαραδέλλη που πέρασε στη Βουλγαρία και παραδόθηκε απ' αυτήν στην ελληνική χούντα (αυτός έκανε το λάθος να είναι τροτσικιστής). Ίσως για να μας θυμίζει πως και εδώ όπως και στην Τουρκία υπάρχει και πρέπει να υπάρξει πιο ισχυρή μια άλλη αριστερά. Που να επικεντρώνεται στον άνθρωπο και όχι στο θεσμό που να έχει τη λογική της ανάπτυξης των κινημάτων κι όχι της αναβάθμισης των θεσμών που να ονειρεύεται και να πραγματώνει ένα νέο διεθνισμό και όχι να διεκπεραιώνει διακρατικές συμφωνίες.

Ο Χουσεΐν Χακί Οζσομέρ αφού πέρασε τέσσερις μέρες κρεμασμένος στα καλοριφέρ της Ασφάλειας της Πόλης όπου του διοχέτευαν ηλεκτρικό ρεύμα βρίσκεται ξανά στο Μπαϊράμ Πασά.

Και συνεχίζει την απεργία πείνας.

Για πόσο;

Εξαρτάται. Εξαρτάται και από το αν κάποτε μπορέσουμε να ξεμπερδέψουμε τις λέξεις και τις φράσεις που τον τελευταίο καιρό ανακατεύονται στ' αυτιά μας.

«Δολοφόνοι». Η τελευταία λέξη του Οζσομέρ πριν τον περάσουν στην Τουρκία. Μετά από μία απελπισμένη προσπάθεια να πηδήσει από το αυτοκίνητο όταν κατάλαβε ότι δεν τον πήγαιναν στο Λαύριο, όπως του έλεγαν, αλλά πίσω στους βασανιστές του. Ο Χουσεΐν βρίσκεται ξανά στο Μπαϊράμ Πασά αλλά η κραυγή δολοφόνοι έμεινε να αιωρείται στην από εδώ πλευρά του Έβρου. Δεν στάθηκε δυνατόν να «επαναπροωθηθεί». Μερικές φορές μάλιστα κατεβαίνοντας προς τα κάτω μπερδεύεται με μία άλλη κραυγή: «Τους γάμψες τα πρέκια» αυτήν την κραυγή που περιχαρής ο κ. Κεφαλογιάννης εξέπεμψε προς τον κ. Φώτη Κουβέλη όταν αυτός απάντησε σε κάποια ερώτηση του ΠΑΣΟΚ. Κραυγή που από ένα λάθος

(ανοιχτά μικρόφωνα) μετέδωσε η τηλεόραση. (Πόσα ακόμα «λάθη» θα χρειαστούν για να αποδειχτεί το βασικό λάθος της εποχής μας: η ίδια η ύπαρξη «υπουργείων Δημοσίας Τάξης»).

Ας αναβαθμίσουμε λοιπόν τους θεσμούς. Ας ξεχάσουμε το παρελθόν (μας) και το παρόν (μας). Έτσι κι αλλιώς η αριστερά πάντα επένδυε στο μέλλον (τους). Και όταν οι θεσμοί αναβαθμιστούν και αποκτήσουν την έξωθεν καλή μαρτυρία θα στραφούν από τους διαχειριστές τους με τον ίδιο τρόπο που σήμερα στράφηκαν ενάντια στον Οζσομέρ και το Ρασίντ (ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ κ. Σωτήρχος δήλωσε ήδη πως ήρθε για να τον πάρει) ενάντια σε πολύ πιο διευρυμένους στόχους.

Για σήμερα, για τότε, για πάντα δεν υπάρχει λόγος να αρνηθούμε την ταυτότητά μας. Αυτή που περιέγραψε σαν απόλυτη αξία ένας άνθρωπος που έκανε το τριπλό λάθος: να είναι και Τούρκος και αριστερός και ποιητής: Ναζίμ Χικμέτ.

«Για μας λοιπόν το πιο εκπληκτικό, πιο επιβλητικό, πιο μυστηριακό και πιο μεγάλο είναι ένας άνθρωπος που τον εμποδίζουν να βαδίζει, είναι ένας άνθρωπος που τον αλυσοδέουν».

Ας θυμόμαστε λοιπόν πως κι ο Χουσεΐν Χακί Οζσομέρ διέπραξε τα ίδια ακριβώς λάθη: Τούρκος, αριστερός, ποιητής. Γι' αυτό εξάλλου βρίσκεται στις φυλακές Μπαϊράμ Πασά.

Γι' αυτό θα αγωνιστούμε για την απελευθέρωσή του. Γιατί αν υποστηρίζουμε πως η θέση της αριστεράς δεν βρίσκεται στα υπουργεία, άλλο τόσο υποστηρίζουμε πως η θέση της αριστεράς δεν βρίσκεται στις φυλακές. Κι αν αυτή την αριστερά που κλείνεται στα υπουργεία ούτε μπορούμε ούτε έχουμε τη διάθεση να τη βγάλουμε από εκεί μπορούμε να κάνουμε πάρα πολλά για να βγάλουμε την «άλλη αριστερά» από τη φυλακή. Για να ξαναβρεθεί στο φυσικό της χώρο: στις απεργίες, τις διαδηλώσεις, τα οδοφράγματα, τις καταλήψεις, την ποίηση. Και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

• Γιώργος Κουβίδης

Το Παρελθόν έχει Διεύθυνση...

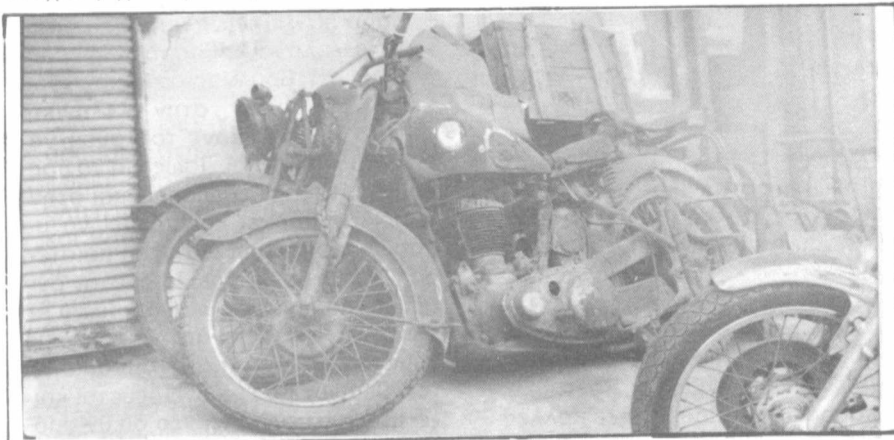
Τον Σεπτέμβριο του 1987 συλλαμβάνονται από την ασφάλεια στο Δενδροπόταμο Θεσσαλονίκης, οι τσιγγάνοι Βαγγέλης Αραμπατζής, Χρήστος Αραμπατζής και Βασιλάκης Παπαδόπουλος, ηλικίας 16, 13 και 13 χρόνων αντίστοιχα, για την δολοφονία του Χαράλαμψ Βαρσαμά στη Κερασιά της Ν. Μηχανιώνας. Η ασφάλεια και οι ανακριτικές αρχές παρουσιάζουν το κατόρθωμά τους με ατράνταχτα στοιχεία, καταξιώνοντας έτσι την ύπαρξή τους και τον ρόλο τους.

Ο Βαγγέλης Αραμπατζής δικάζεται σε ισόβια δεσμά ενώ ο Χρήστος Αραμπατζής και ο Βασίλης Παπαδόπουλος, αφού κάνανε 6 μήνες στις φυλακές Κορυδαλού, βρίσκονται ελεύθεροι με εγγύηση περιμένοντας τη δίκη τους στις 28 Φεβρουαρίου.

Σήμερα, τα στοιχεία της ασφάλειας έχουν αποδειχτεί κάθε άλλο παρά αδιάσειστα. Η Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών της Ασφάλειας Αττικής μετά από εξετάσεις αναφέρει ότι η καραμπίνα των Αραμπατζήδων, που θεωρήθηκε και το βασικό στοιχείο για την κατηγορία, δεν είναι το όπλο της δολοφονίας. Κάποιος όμως έπρεπε να φρεωθεί τη δολοφονία για να φύγει από τις πλάτες της ασφάλειας. Είναι γνωστή η μανία αλλά και η ανάγκη της ασφάλειας να παρουσιάζει έργο που πολλές φορές κατασκευάζεται βιαστικά, άρον - άρον, κάτω από διάφορες πιέσεις και κυρίως πάνω σε χώρους ή άτομα περιθωριακά και αδύναμα να αντιδράσουν. Είναι γνωστή επίσης η συνταγή της μίξης διάφορων αληθινών στοιχείων με ψεύτικα και η δημιουργία ενός περίπλοκου παζλ από όπου δύσκολα μπορείς να βγάλεις άκρη. Όπως είναι γνωστή και η χρήση διάφορων ανασφαλειών της κοινωνίας μας, στη συγκεκριμένη περίπτωση η υστερία της κοινωνίας για τους τσιγγάνους και τα γυφτάκια.

Η μανία αυτή της ασφάλειας συνεχίζεται και μετά ένα χρόνο. Η ασφάλεια συλλαμβάνει τους ίδιους για το φόνο στη Κομοτηνή, ενώ ό-

ταν έγινε ο φόνος, ο Βαγγέλης Αραμπατζής βρισκόταν στις φυλακές Κορυδαλού, ο Βασίλης Παπαδόπουλος - στο Ίδρυμα Ανηλίκων και ο Χρήστος Αραμπατζής στο Πεντάλοφο Κοζάνης! Οι τρεις τους πληρώνουν γιατί είναι τσιγγάνο-πouλα. Πολλές φορές η ασφάλεια στην προσπάθειά της να επιδείξει ενόχους χτενίζει κυριολεκτικά το

Δενδροπόταμο, περιοχή με πολλούς τσιγγάνους.

Όλο αυτό το διάστημα οι ίδιοι αρνούνται τη κατηγορία και καταγγέλουν ότι οι ομολογίες τους είναι αποτέλεσμα βασανιστηρίων.

Στον τρίτο όροφο της οδού Βαλαωρίτου 13 είναι το «χειρουργείο» της ασφάλειας Θεσσαλονίκης. 14 χρόνια μετά τη χούντα η ασφάλεια εξακολουθεί και χρησιμοποιεί τις γνωστές της μεθόδους ομολογίας, ξύλο, φάλαγγα, ηλεκτροσόκ. Τα τρία παιδιά καταγγέλουν ότι στη διάρκεια της ανάκρισης φάγανε ξύλο, τους βρίζανε συνέχεια «κωλό-γυφτούς», τους χτυπούσαν με μαστίγιο στα γυμνά πόδια, με βούρδουλες στη πλάτη και τους κάναν ηλεκτροσόκ στα γεννητικά τους όργανα, επαναλαμβανόμενα και με αυξημένη ένταση. Αφού τους δένουν με σχοινί στον πάγκο, τους βάζουν ένα τσουβάλι κι ένα κράνος στο κεφάλι κι επαναλαμβάνουν τα ηλεκτροσόκ σε τακτικά χρονικά διαστήματα. Όταν πλέον ο Χρήστος λιποθύμησε στις 5000 στροφές, τότε σταμάτησαν. Όταν τα πόδια του Βασιλάκη πρήστηκαν από τη φάλαγγα και δεν μπορούσε να περπατήσει, του φέρανε ένα κουβά νερό για να μη κουτσαθεί.

Τους βάζαν στυλό ανάμεσα στα δάκτυλα και τους πατούσαν τα χέ-

ρια με τα τακούνια τους. Ο Χρήστος λέει ότι για 10 μέρες δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα χέρια του. Δεν μπορούσαν να κατουρήσουν για 3 μέρες από το ηλεκτρικό ρεύμα που είχαν δεχθεί στα γεννητικά τους όργανα.

Ο Βασιλάκης Παπαδόπουλος συνελήφθηκε μαζί με το φίλο του Κώστα Κυριαζή, ενώ πήγαιναν να αγο-

ράσουν κασέτες. Ένα περιπολικό τους σταμάτησε, τους απειλήσαν με τα αυτόματα, τους βάλανε χειροπέδες και τους πήγανε στη Βαλαωρίτου. Τους ζήτησαν να ομολογήσουν και φυσικά μετά από τέτοιες μεθόδους το κατάφεραν. Τον Κυριαζή τον αφήσανε ελεύθερο, αλλά ζήτησαν από τον Παπαδόπουλο να «ομολογήσει» ότι τη δολοφονία την έκανε μαζί με τους Αραμπατζήδες. Όταν οι γονείς του Βασίλη, ανήσυχoi από την εξαφάνιση του γιού τους, έφτασαν στην ασφάλεια, τους είπαν ότι δεν γνωρίζουν τίποτα και μάλιστα τους ζήτησαν να κάνουν και μια δήλωση εξαφάνισης!

Η δίκη του Βαγγέλη Αραμπατζή ορίστηκε τόσο ξαφνικά και βιαστικά στο Κακουργοδικείο Γιαννιτσών, χωρίς να προλάβουν να το μάθουν οι δικοί του και χωρίς φυσικά να προλάβουν να ενημερωθούν και οι μάρτυρες υπεράσπισης, που είναι «Έλληνες» και όχι τσιγγάνοι. Χωρίς μάρτυρες υπεράσπισης έγινε η δίκη και ο Αραμπατζής καταδικάστηκε σε ισόβια.

Η περίπτωση αυτή δεν είναι και η μοναδική. Τα τελευταία χρόνια αναφέρονται συνέχεια περιπτώσεις βασανιστηρίων από την ασφάλεια Θεσσαλονίκης, κυρίως ατόμων που κατηγορούνται για κλοπές, ναρκωτικά ή αναρχικούς.

Πολλοί αναρχικοί κατηγορούμενοι για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. το '86, καταγγέλλουν την ασφάλεια για ηλεκτροσόκ, φάλαγγα και ψυχολογική τρομοκρατία.

Ο Παναγιώτης Ιωακειμίδης και ο Ευάγγελος Θεοδωράκης κατηγορούμενοι για κλοπές στην περιοχή της Καβάλας βασανίστηκαν στην ασφάλεια Θεσσαλονίκης και φυσικά «ομολόγησαν». Το κακουργοδικείο Κομοτηνής τους αθώωσε πανηγυρικά και έχει ασκηθεί ποινική δίωξη κατά 16 αστυνομικών της ασφάλειας.

Ο 24χρονος Γιώργος Μπουράνης, επίσης κατηγορούμενος για κλοπές βασανίστηκε τον Αύγουστο του '88 και ομολόγησε 30 κλοπές. Μετά τη καταγγελία η Εισαγγελία άσκησε ποινική δίωξη για επικίνδυνη σωματική βλάβη και βασανιστήρια.

Ο Θεόδωρος Δούνας 38 χρονών δικάστηκε σε κάθειρξη 5 ετών για κλοπές που ομολόγησε στην ασφάλεια Θεσσαλονίκης. Το εφετείο τον αθώωσε, όταν αποδείχτηκε ότι το διάστημα των κλοπών για τις οποίες τον κατηγορήσαν, υπηρετούσε τη στρατιωτική του θητεία!

Πολλοί ανώτεροι και κατώτεροι αστυνομικοί της ασφάλειας κατηγορούνται για παραπλάνηση σε ψευδορκία, υπεξαγωγή εγγράφων, παράβαση καθήκοντος, υπεξαίρεση στην υπηρεσία, επικίνδυνες σωματικές βλάβες, βασανιστήρια, κατάχρηση εξουσίας, ηθική αυτουργία στα παραπάνω αδικήματα.

Απ' όσα τουλάχιστον είναι γνωστά καταγγελίες για ηλεκτροσόκ έχουμε μόνο για την ασφάλεια Θεσσαλονίκης. Τα στοιχειώδη συνταγματικά δικαιώματα δεν είναι πλέον εγγυήσεις. Η ασφάλεια διαφυλάσσει την ηρεμία και την τάξη των αφεντικών μας τρομοκρατώντας κάθε πολίτη και βασανίζοντας σωματικά και ψυχικά τους ταραξίες: αναρχικούς, πρεζόνια, κλεφτρόνια, τσιγγάνους.

**... Βαλαωρίτου 13
Λίγο παραδίπλα
απ' το σπίτι σας**

• Δέσποινα Θωμαΐδου

Το τέλος της Securitate δεν σήμανε βέβαια και το τέλος αυτού του ευγενούς θεσμού. Μέσα στην ευφορία που προκαλούν οι εξελίξεις στις ανατολικές χώρες. Μέσα στην αδιαφορία που προκαλούν οι εξελίξεις στη χώρα υπάρχουν παντού ταπεινοί τεχνίτες που συνεχίζουν την παράδοση. Η ασφάλεια Θεσσαλονίκης είναι ένα τέτοιο εργαστήρι. Δεν θα αφήναμε βέβαια τους Τούρκους να μας κλέψουν την παράσταση...

Σταχυολογούμε πρόχειρα από τα φιλά των Ελληνικών εφημερίδων του τελευταίου τριμήνου: Βασίλειος Μπουζιάνης, καταδικασμένος σε έξη χρόνια φυλακή για βασανιστήρια επί χούντας (ασφάλεια Θεσ/νίκης) προάγεται σε αστυνομικό διευθυντή Κοζάνης

(Κυβέρνηση Τζανετάκη), Σ. Καραμπέρης, καταδικασμένος σε πολύχρονη φυλάκιση για βασανιστήρια (Γ' Σώμα) αποφυλακίζεται προς αποφυγήν ανηκέστου βλάβης της υγείας του, Χατζησήκης καταδικασμένος σε πολύχρονη φυλάκιση για βασανιστήρια (ΕΑΤ/ΕΣΑ) απορρίπτεται η αίτηση του για μεταφορά του σε ψυχιατρείο, Καραμήτσος, πρωταγωνιστής των βασανιστών στην Ασφάλεια Θεσ/νίκης επί χούντας που «διέφυγε» στο εξωτερικό μέχρι την παραγραφή των αδικημάτων του και επανήλθε στην συνέχεια περνάει τακτικότερα «για καφέ» από το «παλιό» του στέκι...

Στο μεταξύ η Διεθνής Αμνηστία καταγγέλει την αστυνομία της Αυστρίας σαν κέντρο βασανιστηρίων... Ευτυχές το νέον έτος και καλή δεκαετία...

• Γιώργος Κουβίδης

Του ΓΙΑΝΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΖΩΗΣ

Μια καινούργια δεκαετία αρχίζει. Ένας απολογισμός για τα «κατορθώματα» της πολιτικής και στρατιωτικής εξουσίας που θα 'πρεπε να είχαν συγκλονίσει τον πολίτη αυτής της χώρας, μια και αφορούν την ίδια τη ζωή του, είναι λογικό να γίνει.

Όμως τι να πρωτοαναφέρει κανείς. Το ότι παραμένουμε σε εμπόλεμη κατάσταση από το 1974!! χάρη στο προεδρικό διάταγμα 506 του Γκιζίκη!! Το ότι διατηρούνται ουσιαστικά τα έκτακτα στρατοδικεία λόγω της σύνθεσής τους, την έξαρση της αυθαιρεσίας και του αυταρχισμού, τη διατήρηση του Μεταξικού Νομοθετικού καθεστώτος που διέπει το στρατό, την ανεξέλεγκτη δύναμη της στρατιωτικής ηγεσίας μέσω της πειθαρχικής ποινής, τη συνέχιση του φακελώματος, τις φυλακίσεις των αντιρησίων συνείδησης και το άθλιο στρατιωτικό σοφρωνιστικό σύστημα των στρατιωτικών φυλακών, τα ψυχιατρεία. Θα μπορούσα να γράψω τόμο γι' αυτά που συνθέτουν τον αντικοινωνικό και κατασταλτικό ρόλο του στρατού.

Ποιά θα είναι όμως η αξία του; Όλοι τα γνωρίζουμε και από τους «υπεύθυνους» ποιός τα ακούει; Στου κουφού την πόρτα...

Αντί γι' αυτό, ενόψει της δεκαετίας που αρχίζει, θεωρώ πιό χρήσιμο να παρουσιάσω μιιά πρόταση ζωής. Ακολουθεί η κοινή διακήρυξη των αντιμιλιταριστικών και ειρηνιστών της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Κύπρου χωρίς άλλο σχόλιο.

ΠΑΝΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΚΟΙΝΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΩΝ & ΕΙΡΗΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ, ΤΟΥΡΚΙΑΣ & ΚΥΠΡΟΥ

Γνωρίζουμε ότι βρισκόμαστε στην πιό κρίσιμη περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας. Οι πόλεμοι και οι εξοπλισμοί συνεχίζουν να εξελίσσονται σε όλο τον πλανήτη, η πείνα και ο αναλφαβητισμός, η παιδική θνησιμότητα μαστίζουν ολόκληρους λαούς, η κοινωνική εκμετάλλευση, ο ρατσισμός και η παραβίαση των ανθρώπινων δικαιωμάτων είναι στην ημερήσια διάταξη, ενώ η αλόγιστη χρήση του φυσικού πλούτου, η μόλυνση και η καταστροφή του περιβάλλοντος απειλούν την ίδια την επιβίωση της ανθρωπότητας.

Οι χώρες μας με κύρια ευθύνη των κυβερνήσεων δεν εξαιρούνται από αυτή τη διεθνή πραγματικότητα. Επιπλέον οι λαοί μας ζουν συνεχώς σε ένα κλίμα κινδυνολογίας, φόβου, απειλών και προετοιμασίας για επικείμενο πόλεμο, χωρίς οι κυρίαρχες πολιτικές δυ-

νάμεις να εργάζονται ουσιαστικά για την ανατροπή αυτού του κλίματος.

Εκτιμούμε ότι η ένταση ανάμεσα στην Τουρκία, την Ελλάδα και την Κύπρο προκαλείται από την πολιτική της στρατιωτικοποίησης του ιμπεριαλισμού, τις μεθοδεύσεις του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ, για να διατηρήσουν τον έλεγχο της περιοχής μέσα από τον υπερεξοπλισμό των χωρών μας. Η ένταση αυτή αναπαράγεται και ενισχύεται και από τον ανταγωνισμό των κυρίαρχων τάξεων στις χώρες μας, όταν τα συμφέροντά τους το επιβάλλουν.

Διαπιστώνουμε ακόμα μέσα από τα γεγονότα των τελευταίων δεκαετιών (το Κυπριακό, την κατάσταση στο Αιγαίο κ.λπ.), ότι τα «εθνικά προβλήματα» αποτελούν τον τρόπο για να εκβιάζονται οι πολιτικές εξελίξεις, να δικαιολογούνται οι υπέρογκες στρατιωτι-

κές δαπάνες και μειώνονται οι κοινωνικές και πολιτικές ελευθερίες.

Είμαστε αντίθετοι με την καλλιέργεια του πνεύματος του μιλιταρισμού στις κοινωνίες μας και πιστεύουμε ότι η ανάπτυξη των εθνικισμών στην περιοχή, πρέπει να καταπολεμηθεί σαν ο πρώτος κίνδυνος για την ειρήνη. Παράλληλα οι κυβερνήσεις των χωρών μας πρέπει να αποδώσουν τα δικαιώματά τους στις εθνικές, φυλετικές και θρησκευτικές μειονότητες.

Πιστεύουμε ότι η αποδοχή των δικαιωμάτων των μειονοτήτων και των λαών στο χώρο των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής είναι ο βασικός όρος για την καλλιέργεια συνείδησης ειρηνικής συνύπαρξης.

Διαφωνούμε επιπλέον με τη στρατιωτικοποίηση ενός σημαντικού μέρους της οικονομίας στις χώρες μας με την ανάπτυξη της πολεμικής βιομηχανίας και με τις τεράστιες στρατιωτικές δαπάνες. Ενώ αντιμετωπίζουμε δυσβάσταχτα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα (ανεργία, έλλειψη κοινωνικής πρόνοιας κ.λπ.) οι κυβερνήσεις μας διαθέτουν το υστέρημα των εργαζομένων σε πυραύλους και κανόνια, που αργά ή γρήγορα θα μας αιματοκυλίσουν.

Πέρα από αυτό θεωρούμε ότι κανένα από τα προβλήματα αυτά δεν μπορεί να λυθεί όταν στρατιωτικοποιείται η κοινωνία συνολικά και όταν υιοθετείται ένα καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης γε-νικώτερα.

Εμείς, ειρηνιστές και αντιμιλιταριστές από την Ελλάδα, την Τουρκία και την Κύπρο, που παράλληλα αγωνιζόμαστε για τις κοινωνικές ελευθερίες στις χώρες μας, εκτιμούμε ότι είναι προσωπική μας ευθύνη η συνέχιση ή όχι αυτής της πορείας.

Η διεθνιστική μας συνείδηση μας επιβάλλει να ενεργοποιηθούμε για την αποδέσμευση των λαών μας από τον ανταγωνισμό των εξοπλισμών, για την αποστρατιωτικοποίηση των κοινωνιών μας και για την ειρήνη, διαχωριζόμενοι από τις επιλογές των κυρίαρχων τάξεων και των κυβερνήσεων των χωρών μας.

Δηλώνουμε απλά και τελεσίδικα, ότι μας είναι αδύνατο να συμμετάσχουμε σε έναν πόλεμο ανάμεσα στις χώρες που ζούμε, οποιοδήποτε λόγο κι αν τον υπογορεύσουν.

Πιστεύουμε ακόμα, ότι είναι δικαίωμα του κάθε πολίτη να αρνηθεί να συμμετέχει στους μηχανισμούς που προετοιμάζουν τον πόλεμο βεβαιώνοντας έμπρακτα την πεποίθησή του, πως οι λαοί μας μπορούν να ζουν ειρηνικά.

Καταθέτουμε τη θέλησή μας να εργαστούμε για την ανάπτυξη ουσιαστικής σχέσης ανάμεσα στους λαούς μας, ώστε να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε από κοινού τα τεχνητά οξυνόμενα προβλήματα που μας έχουν δημιουργήσει.

Μέσα από τη διακήρυξη αυτή που υπογράφουμε, υιοθετούμε κοινή στάση για να αποτρέψουμε οριστικά το ενδεχόμενο ενός καταστρεπτικού πολέμου και να θέσουμε τις βάσεις για την συνεργασία, την αλληλεγγύη και την ανάπτυξη των κοινωνικών κινημάτων στις χώρες μας.

Ολυμπιακοί Αγώνες σημαίνει υποδομή. Σημαίνει οργάνωση. Σημαίνει όμως και πιο δυσάρεστα πράγματα, όπως π.χ. κάποιο ιδιαίτερο είδος ασφάλειας. (Η φωτογραφία από τους αγώνες της Σεούλ)

Διεκδικούμε τους Ολυμπιακούς χωρίς φάκελο υποψηφιότητας!!

Του ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΥΟ είναι οι πιο σοβαροί λόγοι που μπορούν τελικά να οδηγήσουν στον αποκλεισμό της Ελλάδας από τις υποψήφιες χώρες για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1996. Ένας από αυτούς, πρέπει ν' αποδοθεί στην τρομοκρατία. Το ελληνικό φιλοτρομοκρατικό πρότυπο έχει περάσει τόσο πολύ στο εξωτερικό, ώστε μερικές χώρες δεν είναι καθόλου πρόθυμες να φέρουν τους αθλητές τους σε μια χώρα όπου οι δικωτικές αρχές δεν έχουν καμμία επιτυχία να επιδείξουν στην αντιτρομοκρατική προσπάθεια.

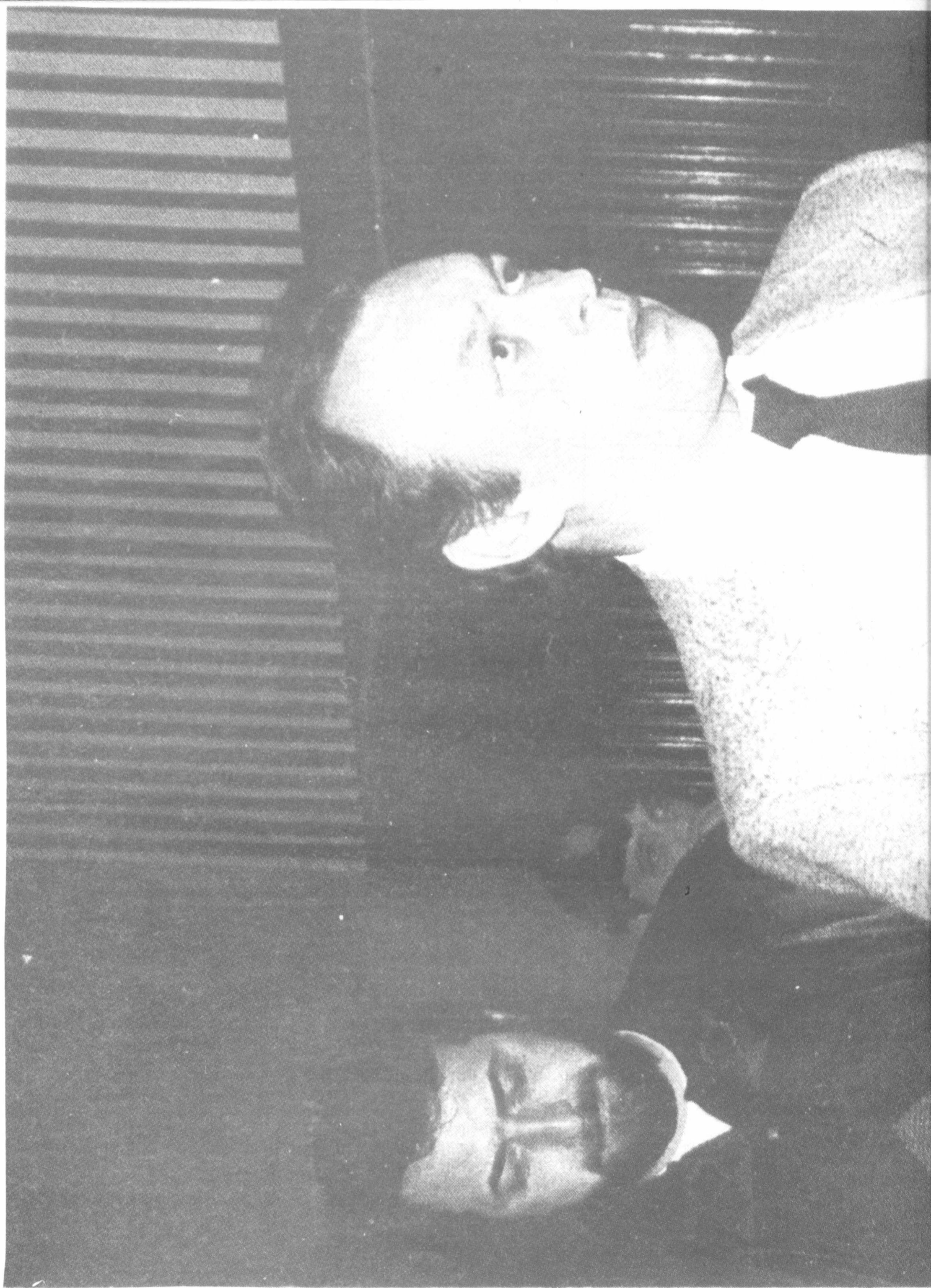
Υπάρχει όμως και ένας δεύτερος πολύ σοβαρός λόγος που κάνει προβληματική υποψηφιότητα. Πρόκειται για την τεχνική ανυπαρξία του φακέλου που πρέπει αρμόδια Επιτροπή.

Μ' άλλα λόγια, η χώρα μας δεν έχει ακόμη ετοιμάσει τον φάκελο για να γίνει κάτι τέτοιο μετά τις εκλογές θ' Οκτωβρίου. Οι πληροφορίες μας, έγινε ένας πρώτος διαγωνισμός σχετικού φακέλου και την υποστήριξε μια μόνον τριμελής επιτροπή. Οικονομικός Ταχυδρόμος φ. 42, 19.10.82

Γι' αυτόν και γι' άλλους 1995 λόγους λέμε όχι στη Χρυσή Ολυμπιάδα.

Κάθε Δευτέρα στις 7 μ.μ. στο στέκι του Βιολογικού μαζεύεται η κίνηση ενάντια στην ανάληψη της «Χρυσής Ολυμπιάδας»

W
O
X
O
N
E

Ο νεοφιλελευθερισμός, ο μονεταρισμός ή ο λαϊκός καπιταλισμός όπως αρέσκονται να τον λένε οι εμπνευστές του κι αυτοί που τον υλοποιούν σε διεθνές επίπεδο, είναι μια εναλλακτική πολιτική πρόταση του αστισμού για το ξεπέρασμα της κρίσης του.

Η πρόταση αυτή επικεντρώνεται στην οικονομία αλλά δεν αφήνει ανεπηρέαστο κανένα τομέα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Χωρίς να πέσουμε στον οικονομισμό δεν μπορούμε παρά να υποστηρίξουμε ότι οι κοινωνικές και πολιτικές μεταβολές που αλλού υλοποιήθηκαν και αλλού αναμένονται έχουν να κάνουν κύρια με τη νεοφιλελεύθερη οικονομική πρόταση ή πολύ σχηματικά με τη θεοποίηση των δυνάμεων της αγοράς που αυτή η πρόταση προβάλλει και αναδεικνύει.

Το γεγονός μάλιστα ότι αυτή η πολιτική διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης, έρχεται μετά από ήττα του εργατικού κινήματος και της αριστεράς σ' όλη την Ευρώπη συντελεί στο να διεξάγεται ο διάλογος στο έδαφος της οικονομίας και μάλιστα από τους τεχνοκράτες και τα κόμματα κι όχι από τους καθ' ύλην αρμόδιους, τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που θα υποστούν τις συνέπειες αυτής της νέας πολιτικής, αυτής της «νέας εποχής».

Και μόνον αυτό θα ήταν αρκετό για ν' αποδείξει την αναβάθμιση της αυταρχικής δημοκρατίας, την κυριαρχία της δημοκρατίας των κομμάτων και την περιθωριοποίηση της κοινωνίας.

Το κράτος πρόνοιας με τις ιδιομορφίες που υλοποίησε την κοινωνική πολιτική του στις διάφορες χώρες της Ευρώπης, ανάμεσα τους και στην Ελλάδα απ' την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, συντέλεσε στην ενσωμάτωση όλων των κινήματων και κύρια του εργατικού κινήματος, στην ενσωμάτωση ακόμα και της αμφισβήτησης και οδήγησε στην ανάδειξη των αδιεξόδων. Αδιέξοδα που βίωσαν όλες αυτές οι κοινωνικές κατηγορίες έτσι που σήμερα μέσα στην κρίση τους, στην ήττα τους και στη σύγχυση να υιοθετούν την ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού, σαν αντίβαρο στον άκρατο κρατισμό της προηγούμενης περιόδου.

Όπως τίποτα δεν αποτελεί παρενογέννηση έτσι και ο νεοφιλελευθερισμός δεν γεννήθηκε ξαφνικά

Είμαστε ή οφείλουμε να είμαστε αισιόδοξοι...

κά σαν την Αθηνά απ' το κεφάλι του Δία. Τα ίδια τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα δοκίμασαν αυτήν την πολιτική και προετοίμασαν το έδαφος για να την υλοποιήσουν οι γνήσιοι εκφραστές της που είναι τα νεοφιλελεύθερα κόμματα της δεξιάς.

Το γεγονός ότι αυτή η πολιτική κι ο διάλογος έρχεται με καθυστέρηση μιας δεκαετίας στη χώρα μας δεν μειώνει το επείγον του χαρακτήρα της τόσο γι' αυτούς που θα την υλοποιούν όσο και γι' αυτούς που θα την υποστούν.

Πολύ σχηματικά επισημαίνω ότι, αφού τόσο σε διεθνές επίπεδο όσο και σε εθνικό, οικοδομείται η κοινωνία των 2/3 από τις δυνάμεις του κεφαλαίου και της αγοράς, αλλού υπάρχουν κι αλλού αναμένονται συνέπειες τόσο στο πολιτικό όσο στο κοινωνικό και στο ιδεολογικό πεδίο.

Στο κοινωνικό, η εθελοντική κι αναγκαστική συναίνεση στο νεοφιλελευθερισμό είναι συνδεδεμένη από τη μια με την απογοήτευση και την ήττα από τη σοσιαλδημοκρατική διαχείριση κι απ' την άλλη με το φόβο της ανεργίας, την αβεβαιότητα για το μέλλον και για την κάλυψη βασικών αναγκών (υγεία - παιδεία). Η κατάσταση αυτή οδηγεί στο ξεδόντιασμα του εργατικού κινήματος και στην κρίση των συνδικάτων. Απ' το '79 έως το '89 στην Αγγλία τα μέλη των συνδικάτων μειώθηκαν από 13 εκατ. σε 10 εκατ. ενώ την ίδια περίοδο οι κάτοχοι μετοχών αυξήθηκαν από 3 εκατ. σε 9 εκατ., ενώ υποχώρησαν ριζοσπαστικά ρεύματα μέσα στην κοινωνία και ανάκτησαν κύρος ιεραρχικές δομές και θεσμοί δηλαδή αναβαθμίστηκε ο συναινετικός κρατικός αυταρχισμός.

Όταν λοιπόν αυτός ο αναβαθμισμένος κρατικός αυταρχισμός έχει στο στόχαστρο όχι την κοινωνία - αφού η θάτσερ «δεν υπάρχει κοινωνία, μόνο άτομα και οι οικογένειες τους υπάρχουν» - αλλά ένα διαλυμένο κοινωνικό ιστό, τότε οι δυνατότητες άμυνας είναι περιορισμένες. Οι αξίες της συλλογικότητας, της κοινωνικής αλληλεγγύης, της κοινωνικότητας, ξεθωριάζουν, οδηγούν στο νέκρωμα της κοινωνίας με προφανείς επιπτώσεις στο πολιτικό επίπεδο.

Έτσι στο πολιτικό επίπεδο η συναίνεση επικεντρώνεται στις δυνάμεις της αγοράς που κύριο πολιτικό φορέα έχουν τη φιλελεύθερη νέα δεξιά. Η παραδοχή της ηγεμονίας της δεξιάς αποτελεί το πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο ασκούν πολιτική οι υπόλοιπες δυνάμεις. Τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και τα συνδικάτα σαν στρατηγικοί χωρίς στρατό, προσπαθούν να περισώσουν μια κοινωνική διάσταση κάτω από τον οδοστρωτήρα του νεοσυντηρητισμού που θα τους επιτρέψει συμμετοχή στην ανάδειξη των πολιτικών και ταξικών συσχετισμών αλλά και στην ανάδειξη τους σαν δυνάμεις κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης η όπου μπορούν σαν δύναμη διαχείρισης μια κι οι εξελίξεις στην Ευρώπη ευνοούν ιδεολογικοπολιτικά τη σοσιαλδημοκρατία.

Από την άλλη, τα μοντέρνα τμήματα της αριστεράς βρίσκουν καθυστερημένα θετικά στοιχεία στις δυνάμεις της αγοράς και εγκαταλείποντας την ιδεολογία του ταξικού αγώνα, βαφτίζουν τη νέα φάση, φάση απελευθέρωσης της κοινωνίας των πολιτών από τον κρατισμό.

Έτσι παρατηρείται μια τάση ομοιογενοποίησης στην κορυφή του

κράτους, του συστήματος των κομμάτων που βάζει σε κρίση την πολιτική διαμεσολαβητική τους λειτουργία σαν κόμματα εκφραστές ανταγωνιστικών συμφερόντων και συμβάλλει στο μετασχηματισμό της πολιτικής σε διαχείριση. Μ' αυτόν τον τρόπο οικοδομείται μια αυταρχική δημοκρατία όπου παραμένει ο κομματικός πλουραλισμός, ο ανταγωνισμός κι η αγορά της ψήφου αλλά η αγορά αυτή χάνει κάθε περιεχόμενο. Ο εκλογέας δεν καλείται να αποφανθεί γύρω από συγκεκριμένες εναλλακτικές λύσεις αλλά απλώς να εκφράσει συναινέσεις μέσα σ' ένα πολύ προκαθορισμένο και περιορισμένο πλαίσιο επιλογών. Έτσι η αυταρχική δημοκρατία αποκλείει τη νομιμότητα κάθε εναλλακτικού κινήματος.

Τελευταία άφησα την ιδεολογική συνέπεια από την κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού: την αποϊδεολογικοποίηση και την ακύρωση των «διαχωριστικών». Παρακολουθούμε έτσι μια υποχώριση από την τελευταία γραμμή άμυνας των μαρξιστικών θέσεων που είχε η καθεστωτική αριστερά. Η προσχώρηση από την ταξική διαίρεση της κοινωνίας στο έθνος κι απ' την πάλη των τάξεων στην εθνική συναίνεση, είναι η κύρια ιδεολογική συνέπεια της νέας εποχής.

Τα 2/3 της κοινωνίας αποτελούν το έθνος που έχει κοινά συμφέροντα αφού στηρίζονται στο έδαφος της ανταγωνιστικότητας και του ατομικισμού και το 1/3 αποτελεί την υποτάξη -το κοινωνικό περιθώριο-

που θα συγκεντρώσει τα πυρά της αυταρχικής πολιτικής και θα αποτελέσει το φόβητρο για τα 2/3 - μήπως αμφισβητώντας περάσουν σ' αυτό το κοινωνικό περιθώριο.

Η εποχή που ζούμε είναι κρίσιμη: το γεγονός ότι η συζήτηση για τις δυνάμεις της αγοράς και τις ιδιωτικοποιήσεις διεξάγεται σε δύση και ανατολή αποδειχνει την κρισιμότητα των στιγμών.

Φυσικά αυτή η συζήτηση στην Ανατολική Ευρώπη συνοδεύεται από ένα ζωντάνεμα των κοινωνικών διαδικασιών αφού αυτή η συζήτηση είχε σαν αναγκαίο κόστος την αναδιαπραγμάτευση στο τομέα των πολιτικών δικαιωμάτων που μέχρι χθες σ' αυτές τις χώρες ήταν ανύπαρκτα.

Ενώ αντίθετα στη δύση η συζήτηση αυτή και η υλοποίησή της, προϋποθέτει τον περιορισμό των πολιτικών δικαιωμάτων, την αναβάθμιση της καταστολής, αφού όσοι είναι εκτός συναίνεσης, είναι ενάντια στο έθνος και στο κοινωνικό σύνολο, είναι «εσωτερικοί εχθροί».

Κι αν για τα κοινωνικά δικαιώματα όλοι κατανοούν ότι θα περισταλούν αφού σε επίπεδο Δυτ. Ευρώπης κατά τον ΟΟΣΑ ο αριθμός των ατόμων κάτω από τη γραμμή φτώχειας της ΕΟΚ είναι 45 εκατ., η ανεργία, η υποαπασχόληση ήδη βιώνεται, η έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης ακόμα και σύνταξης αλλού προωθήθηκε κι εδώ μελετιέται, δεν ισχύει η ίδια συνειδητοποίηση όσον αφορά και στα πολιτικά δικαιώματα.

Είναι δεδομένο ότι δεν μπορούν να χτυπηθούν τα κοινωνικά δικαιώματα (δικαίωμα στην εργασία, στην εκπαίδευση, στην υγεία κλπ.), χωρίς να χτυπηθούν τα πολιτικά δικαιώματα (απεργία, ελεύθερη έκφραση, ελεύθερη πολιτική δράση).

Όμως πέρα από οτιδήποτε άλλο η απουσία κινήματων, συλλογικοτήτων, αντιστάσεων και ρήξεων είναι αυτή που συγκεντρώνει το ενδιαφέρον μας αυτήν την περίοδο. Γιατί απ' αυτά θα εξαρτηθεί αν θα επικρατήσει ένας νέος μεσαιώνας στην Ευρώπη ή μια νέα άνοιξη των κινήματων και της αριστεράς.

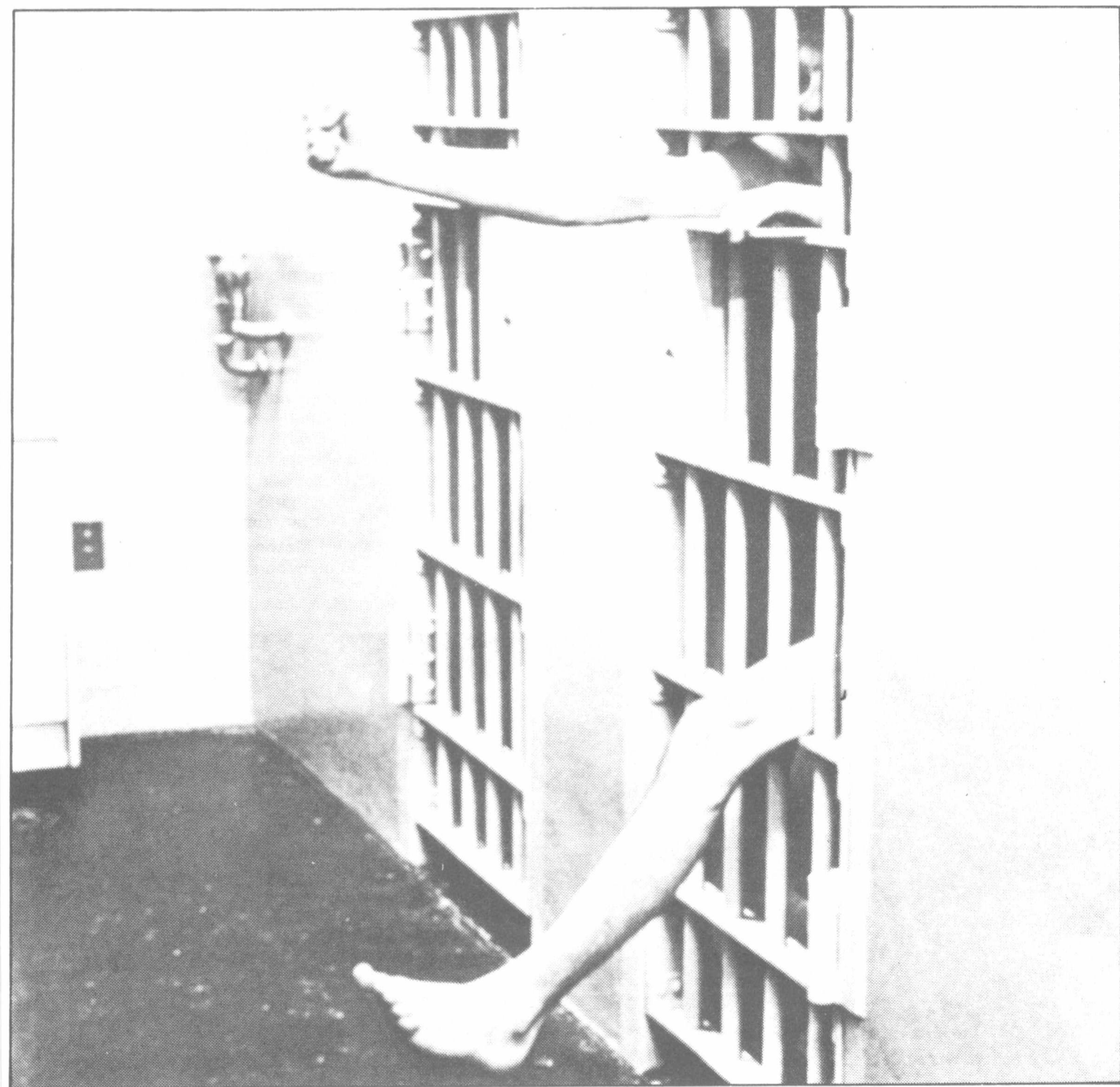
Παρ' όλο που η σημερινή πραγματικότητα είναι αρκετά γκρίζα, εμείς είμαστε ή οφείλουμε να είμαστε αισιόδοξοι. Μπορεί στο εκλογικό επίπεδο να μη καταγράφηκε κάποιο κενό αριστερής πολιτικής. Ομοίως η πάλη για την αριστερά της οικολογίας, του φεμινισμού, της ταξικής αυτονομίας και της ανατροπής, η πάλη για την αριστερά των κινήματων μπαίνει στην ημερήσια διάταξη.

Η συμμετοχή σ' αυτήν, οι ρυθμοί της και η τελική της έκβαση θα κρίνουν πολλά. Θα κρίνουν και την υπεράσπιση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και γιατί όχι των διεύρυνσή τους.

Τασία Χριστοδολοπούλου
Μέλος της Διοίκησης
του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ξεκινώντας με δεδομένο ότι η στάση στην ανάκριση είναι σε κάθε περίπτωση μια πολιτική στάση, είναι φανερό ότι ένα τέτοιο κείμενο δεν μπορεί παρά να μπαίνει τόσο στο πολιτικό μέρος αυτής της στάσης όσο και στο τεχνικό που της αντιστοιχεί. Αυτό είναι αναπόφευκτο. Ακόμα και ένα απλό κείμενο με «νομικές συμβουλές» δεν μπορεί να είναι ουδέτερο. Πίσω του βρίσκεται μια πολιτική αντίληψη που το διαποτίζει. Για να μην πέσουμε λοιπόν στην υποκρισία να σκαρώσουμε δήθεν ένα τυπικό νομικό κείμενο οχυρωμένοι πίσω από την «εξουσία» των ειδικών μας γνώσεων, παρασιτώντας την πολιτική του ουσία, οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε από την αρχή ότι το καθοριστικό στην ανάκριση από πολιτική άποψη είναι η συνεργασία ή όχι με τον κατασταλτικό μηχανισμό. Αυτή δεν είναι απλά μια ιδεολογική στάση απόρριψης αυτού του μηχανισμού (του κράτους στην πιο ξεκάθαρη κατασταλτική του λειτουργία) αλλά και του αστικού δικαίου σαν τέτοιου, που με καθαρά ταξικά κριτήρια ποινικοποιεί μερικές πολιτικές συμπεριφορές και πράξεις (και πολλές φορές άμεσα και ιδεολογίες).

Έτσι, ο στόχος αυτού του κειμένου δεν είναι το πώς θα αποδείξουν την αθωότητά τους τα εκάστοτε θύματα της κρατικής καταστολής μέσα από μια τεχνικά άσογη στάση, μέσα στην οποία ενδεχόμενα περιλαμβάνονται και οι παραπειστικές απαντήσεις ή οι αντιπερισπασμοί, αλλά πώς θα έχουν τη μεγαλύτερη δυνατή ευχέρεια κινήσεων μέσα στη δίκη ν' αποκαλύψουν τις πολιτικές σκοπιμότητες που οδήγησαν στη δίωξή τους και ν' αντιστρέψουν τους όρους μεταξύ κατηγορούμενου και κατηγορούμενου σε μια πολιτική βάση και όχι γιατί σώνει και καλά δεν υπάγονται οι συγκεκριμένες πράξεις στα άρθρα του κατηγορητηρίου με ερμηνείες τραβηγμένες απ' τα μαλλιά ή πολύ περισσότερο με εξευτελιστικές δηλώσεις καταδίκης από τον κατηγορούμενο των πράξεων που του αποδίδονται.

Σε κάθε περίπτωση κάθε δική έχει τις δικές της ιδιορρυθμίες, που πρέπει να σταθμίζονται όσο γίνεται πιο ψύχραιμα, κάτι που δεν μπορεί να γίνει συνήθως στην ανάκριση με τα δεδομένα που υπάρχουν από την πράξη και για το λόγο αυτό η και τεχνικά-σωστότερη στάση στην ανάκριση είναι η στάση της μη συνεργασίας. Στόχος είναι να μην γίνει καμιά απολύτως κατάθεση ή δήλωση που μπορεί αργότερα να μας μπλέξει σε φαύλους κύκλους ή αντιφάσεις.

Είναι επίσης χρήσιμο να ξέρει ο καθένας που συλλαμβάνεται και κατηγορείται για κάτι, ότι με κάποια τυχόν λαθεμένη στάση του, μπορεί να μπλέξει τους άλλους συγκατηγορούμενούς του (γι' αυτό και η υπεράσπιση οφείλει να είναι ενιαία) ή να δημιουργήσει κάποιο κεκτημένο για το μηχανισμό καταστολής που θα το χρησιμοποιήσει για μελλοντικές ανακρίσεις και δίκες.

Τελειώνοντας αυτή την εισαγωγή θα θέλαμε να θυμίσουμε και να τονίσουμε, ότι όποιος πέφτει στα χέρια της αστυνομίας ή του ανακριτή, πρέπει να θυμάται πάντα ότι έχει απέναντί του επαγγελματίες, που απ' την πείρα τους ξέρουν πολύ καλά να χρησιμοποιούν τον πανικό, το φόβο, την αμηχανία, την κούραση και την άγνοια, αλλά και τις διάφορες κουτουπονηριές που τους σεβρίζονται. Πέρα από τη γνώση και την πείρα, έχουν και την πρωτοβουλία των κινήσεων. Αυτοί θα κρίνουν ποιους θα παραπέμψουν και γιατί. Κάποιοι άλλοι σαν κι αυτούς θα κρίνουν αν θα δικάστούν οι κατηγορούμενοι, πότε και για ποιο λόγο. Φυσικά και δεν είναι αλάνθαστος αυτός ο μηχανισμός, αλλά πολύ σπάνια μπορεί να τα α-

ξιοποιήσει μόνος του και απομονωμένος ο κατηγορούμενος και σχεδόν ποτέ αυτοσχεδιάζοντας...

1. ΔΗΛΩΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΠΡΟΣΑΓΩΓΗ ΣΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

1. Σύμφωνα με το άρθρο 157 του οργανισμού σώματος Αστυνομίας Πόλεων (Ν. 2458/1953), όποιος αρνείται να δηλώσει την ταυτότητά του ή δηλώνει ψεύτικα στοιχεία, τιμωρείται με φυλάκιση από δέκα μέρες μέχρι 1 χρόνο. Βάσει αυτού του ίδιου νόμου είμαστε υποχρεωμένοι να δηλώσουμε την ταυτότητα κάποιου άλλου, εφόσον τον γνωρίζουμε και να μη δηλώνουμε ψεύτικα στοιχεία γι' αυτόν.

Όταν μας ζητηθούν τα στοιχεία μας, είμαστε υποχρεωμένοι λοιπόν να τα δώσουμε. Αν μας τα ζητήσουν αστυνομικοί με στολή τα δίνουμε ενώ αν φορούν πολιτικά, ζητάμε πρώτα να μας δείξουν την ταυτότητά τους.

Η υποχρέωσή μας εξαντλείται στο να δείξουμε την ταυτότητά μας. Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να δώσουμε κανένα άλλο στοιχείο ή πληροφορία.

2. Αρκετές φορές τα αστυνομικά όργανα μετά τον έλεγχο της ταυτότητάς μας ζητάνε να τους ακουλουθήσουμε στο τμήμα με το αιτιολογι-

κό της εξακρίβωσης στοιχείων. Από τη στιγμή όμως που τους έχουμε δείξει την ταυτότητά μας, αυτό είναι παράνομο και πρέπει να διαμαρτυρόμαστε.

Αν τυχόν μας πάνε στο τμήμα ξαναδίνουμε τα στοιχεία μας και απαιτούμε να φύγουμε. Αν μας ζητήσουν κατάθεση (π.χ. πού είμαστε, πού πηγαίναμε, τι θέλαμε εκεί), αρνούμαστε κατηγορηματικά να απαντήσουμε, λέγοντας πως παρανομούν, γιατί στο βαθμό που δεν έχουμε πάρει κλήση, δεν είμαστε μάρτυρες αλλά στην πράξη κατηγορούμενοι, που έχουμε συλληφθεί (γιατί ούτε ένταλμα υπάρχει, ούτε για αυτόφωρο αδίκημα κατηγορούμαστε) οπότε δικαιούμαστε να μην απαντήσουμε και απαιτούμε άμεσα το δικηγόρο μας.

2. ΣΥΛΛΗΨΗ

1. Αυτόφωρη σύλληψη

στο αστυνομικό τμήμα

1. Μπορεί να συλληφθούμε και να οδηγηθούμε στο αστυνομικό τμήμα κάτω από τη δικαιολογία ότι έχει διαπραχτεί κάποιο αυτόφωρο έγκλημα. Όταν η αθωότητά μας είναι φανερή διαμαρτυρόμαστε έντονα. Στο τμήμα δίνουμε μόνο τα στοιχεία μας και αρνούμαστε να απαντήσουμε σε άλλες ερωτήσεις (βιογραφικά, κατάσταση κατηγορουμένου κλπ.) ή να τις υπογράψουμε. Αρνούμαστε να δώσουμε δείγμα γραφικού χαρακτήρα.

Μετά από αυτά απαιτούμε να μας αφήσουν ελεύθερους, και εάν όχι να μας δηλωθεί εάν είμαστε κατηγορούμενοι. Εάν είμαστε κατηγορούμενοι, υπογράφουμε την έκθεση σύλληψης, αφού βεβαιωθούμε ότι σ' αυτή γράφεται η ακριβής ώρα σύλληψης.

Κατόπιν απαιτούμε να τηλεφωνήσουμε σε συγγενείς και στο δικηγόρο μας. Αρνούμαστε σταθερά οποιαδήποτε συζήτηση, κατάθεση κλπ., προτού επικοινωνήσουμε με το δικηγόρο μας.

Η αστυνομία συχνά κάνει προανάκριση και χωρίς εισαγγελική παραγγελία. Το να αρνηθούμε να απαντήσουμε σαν κατηγορούμενοι στην αστυνομική ανάκριση δεν είναι αδίκημα. Μπορούμε να καταθέσουμε μόνο με τη φράση «αρνούμαι

τις κατηγορίες» και να το υπογράψουμε, ακόμα κι αν δεν παρίσταται ο δικηγόρος μας.

Τέλος, αμέσως ή το πολύ σε 24 ώρες πρέπει να οδηγηθούμε στον εισαγγελέα.

Αν τώρα περάσει το 24ωρο και δεν έχουμε πάει στον εισαγγελέα, διαμαρτυρόμαστε έντονα και απαιτούμε σύμφωνα με το Σύνταγμα να μας αφήσουν ελεύθερους. (Σημείωση: Μόνο στην περίπτωση που ο τόπος σύλληψης δεν ανήκει στην έδρα του εισαγγελέα, μπορεί να παραταθεί το 24ωρο και πάντως «όχι περισσότερο από τον αναγκαίο χρόνο για τη μεταφορά του κρατούμενου»). Η παραβίαση αυτών των προθεσμιών είναι ποινικό αδίκημα για τους υπεύθυνους αστυνομικούς, οπότε μπορούμε να τους μηνύσουμε.

στον εισαγγελέα

Αν μας οδηγήσουν στον εισαγγελέα, πέραν του 24ώρου, διαμαρτυρόμαστε κι εδώ έντονα, απαιτούμε να αφεθούμε ελεύθεροι και με το δικηγόρο μας υποβάλλουμε ένσταση.

Αν οδηγηθούμε εμπρόθεσμα, ο εισαγγελέας αποφασίζει αν θα ασκήσει δίωξη ή όχι.

Από τη στιγμή που ο εισαγγελέας μας απαγγέλλει την κατηγορία μπορεί:

α) ή να μας αφήσει αμέσως ελεύθερους και να προσδιορίσει ρητή δικάσιμο

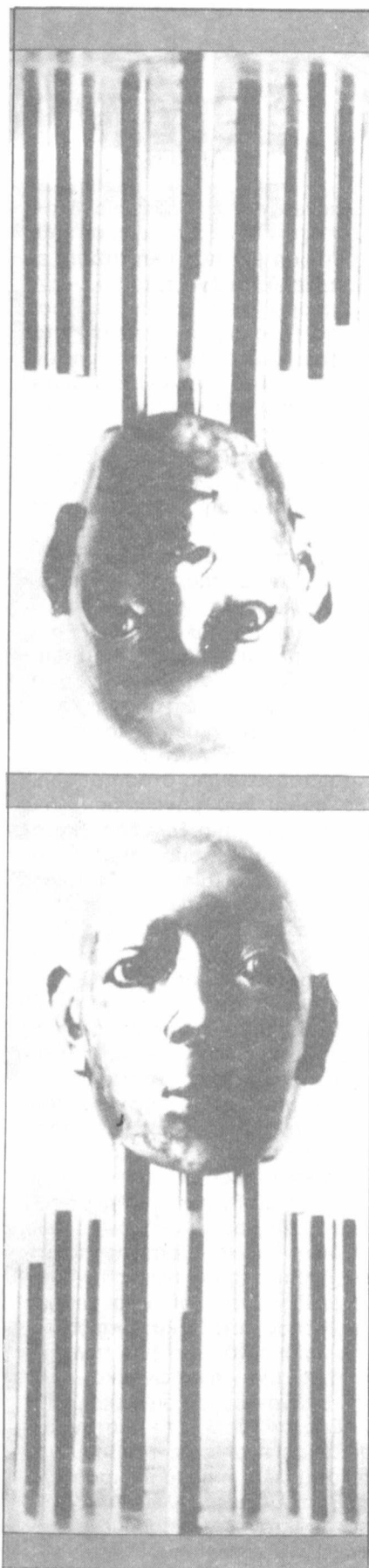
β) ή να μας παραπέμψει στο αυτόφωρο δικαστήριο (άμεσα ή το αργότερο σε 24 ώρες)

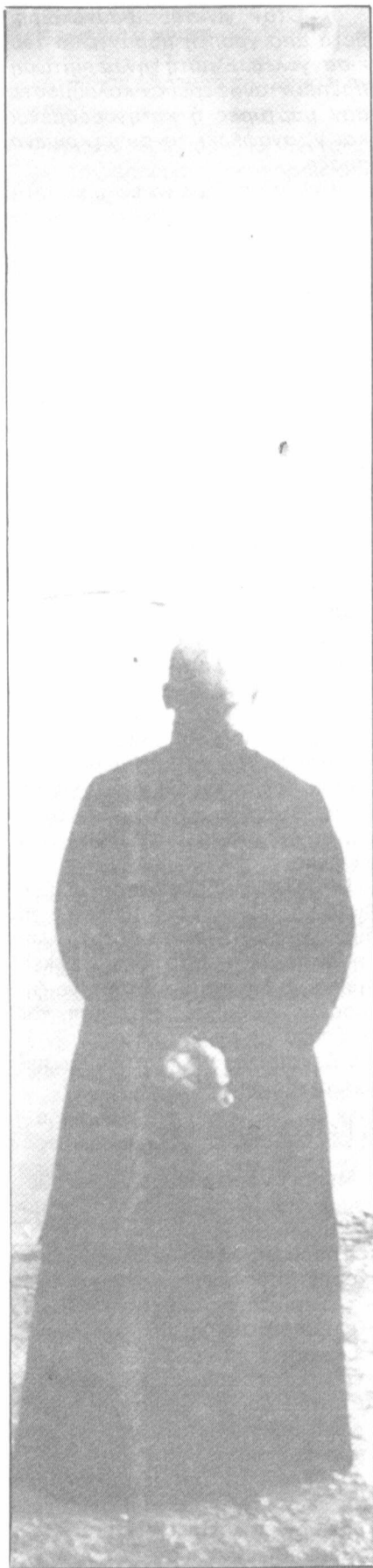
γ) ή να διατάξει συμπλήρωση της προανάκρισης στο αστ. τμήμα (οπότε ζητάμε να αφεθούμε προσωρινά ελεύθεροι)

δ) ή, τέλος, αν θεωρήσει ελλιπή τα στοιχεία, να μας παραπέμψει στον ανακριτή για κύρια ανάκριση (άμεσα), οπότε λήγει και η συνοπτική διαδικασία του αυτόφωρου.

Τώρα στο αυτόφωρο δικαστήριο μπορούμε να ζητήσουμε τριήμερη αναβολή (το δικαστήριο τη δίνει υποχρεωτικά). Ακόμα, το δικαστήριο αποφασίζει για τη συνέχιση ή μη της κράτησης.

Στον ανακριτή πάλι μπορούμε να ζητήσουμε τριήμερη (τουλάχιστον) προθεσμία για να απολογηθούμε (μας δίνεται υποχρεωτικά). Μέχρι την απολογία μπορεί να αφεθούμε προσωρινά ελεύθεροι. Μετά την α-

πολογία στον ανακριτή, ο ανακριτής πρέπει άμεσα (ή το πολύ σε 24 ώρες) σε συνεργασία με τον εισαγγελέα είτε να εκδόσει ένταλμα προφυλάκισης στα αδικήματα που ο νόμος το επιτρέπει, είτε να μας αφήσει ελεύθερους (και να παραπέμψει την υπόθεση σε δικαστικό συμβούλιο).

2. Σύλληψη με ένταλμα

Αν δεν συλληφθούμε επ' αυτόφωρω, μπορεί να συλληφθούμε μόνο με ένταλμα που θα πρέπει να μας επιδοθεί τη στιγμή της σύλληψης. Το ένταλμα σύλληψης πρέπει να έχει οπωσδήποτε το ονοματεπώνυμο, τη διεύθυνση και περιγραφή μας, το έγκλημα για το οποίο κατηγορούμαστε με το άρθρο του, σφραγίδα και υπογραφή από τον ανακριτή και το γραμματέα, αλλιώς είναι ΑΚΥΡΟ. Δεν μπορεί να εκδοθεί ένταλμα σύλληψης για εγκλήματα με ελάχιστο όριο ποινής κάτω από τρεις μήνες.

Ισοδύναμο με το ένταλμα σύλληψης είναι και το βούλευμα του συμβουλίου πλημμελειοδικών ή εφετών. Σε ειδικές περιπτώσεις μπορούν να διατάξουν τη σύλληψη και ο πρόεδρος εφετών, ο πρόεδρος του δικαστηρίου που δικάζει, το δικαστήριο και ο εισαγγελέας (στα αυτόφωρα).

Είναι αμφίβολης συνταγματικότητας να μας επιδίδεται το ένταλμα όχι κατά τη στιγμή της σύλληψης αλλά μετά την προσαγωγή μας στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, όπως συνήθως γίνεται στην πράξη (άρθρο 6 Συντάγματος).

Αν η σύλληψη γίνει σε εκκλησία την ώρα της λειτουργίας ή σε σπίτι τη νύχτα, χωρίς να το ζητήσει ο ιδιοκτήτης ή να τηρηθούν οι διατυπώσεις που προβλέπονται για νυχτερινή έρευνα σε σπίτι, αυτοί που έκαναν τη σύλληψη διώκονται μόνο πειθαρχικά.

Προβλέπεται -αλλά χωρίς κυρώσεις- ότι αυτοί που κάνουν τη σύλληψη πρέπει να μας φέρονται καλά, να μη μας προσβάλλουν, να μη μεταχειρίζονται βία και να μη μας δένουν παρά μόνο όταν απειθούμε ή μας θεωρούν ύποπτους φυγής. Αυτά ισχύουν και για τα αυτόφωρα. Βέβαια το ξύλο, οι βρισιές κλπ. συνιστούν αδίκημα για τους αστυνομικούς και πρέπει να μηνύονται.

Όπως και να συλληφθούμε, πρέπει χωρίς αναβολή και το αργότερο μέσα σε 24 ώρες να προσαχθούμε στον ανακριτή που είναι αρμόδιος (άρθρ. 6, παρ. 2 Συντ.). Εκεί παίρνουμε τουλάχιστον τριήμερη προθεσμία για απολογία.

3. ΕΡΕΥΝΑ

Έρευνα μπορεί να γίνει όταν διεξάγεται οποιαδήποτε ανάκριση για πλημμέλημα ή κακούργημα. Επίσης μπορεί να γίνει για να συλληφθεί κάποιος που διαπράττει αυτόφωρο πλημμέλημα ή κακούργημα.

1. Έρευνα σε κατοικία

(Κατοικία θεωρείται κάθε κατάλυμα που χρησιμοποιείται για διαβίωση ή εργασία και που δεν είναι προσιτό σε όλους).

Η έρευνα σε κατοικία μπορεί να γίνει σε οποιαδήποτε ώρα της μέρας. Τη ΝΥΧΤΑ αντίθετα επιτρέπεται η έρευνα ΜΟΝΟ αν πρόκειται να συλληφθεί κάποιος μέσα στην κατοικία που διαπράττει αυτόφωρο πλημμέλημα ή κακούργημα. *Νύχτα είναι από τις 8 μ.μ. - 6 π.μ. το χειμώνα (1 Οκτωβρίου - 31 Μαρτίου) και 9 μ.μ. - 5 π.μ. το καλοκαίρι (1 Απριλίου - 30 Σεπτεμβρίου).*

2. Έρευνα σε άλλους χώρους

Τη νύχτα μπορεί να γίνει έρευνα χωρίς ιδιαίτερες προϋποθέσεις και σε χώρους που είναι προσιτοί στον καθένα (π.χ. καφενεία - μπαρ - κινηματογράφους κλπ.).

3. Πώς γίνεται η έρευνα

Την έρευνα την κάνουν τουλάχιστον δύο άτομα όπου απαραίτητα ο ένας είναι δικαστικός. Όταν μας χτυπήσουν το κουδούνι για έρευνα, ζητάμε τα στοιχεία των αστυνομικών - δικαστικών, το ένταλμα έρευνας και αν είναι μέρα ανοίγουμε την πόρτα. Τη νύχτα εκτός από το ένταλμα έρευνας ζητάμε να μας πουν τους επιπλέον λόγους που υπάρχουν για να γίνει η έρευνα τη νύχτα (δηλ. αν υπάρχει ένταλμα σύλληψης, από πού πιστεύουν οι αστυνομικοί ότι εμείς έχουμε σχέση με κάποιο αδίκημα κλπ.).

Πάντως σε κάθε περίπτωση έχουμε το δικαίωμα να ειδοποιησου-

με ότι μας κάνουν έρευνα το δικηγόρο μας και κάποιον άλλο.

Η έρευνα δεν μπορεί να γίνεται ταυτόχρονα σε δύο δωμάτια. Έχουμε το δικαίωμα να είμαστε μπροστά όταν κάνουν έρευνα. Αυτό μας προφυλάσσει από τυχόν αυθαιρεσίες αστυνομικών οργάνων που προσπαθούν να μας ενοχοποιήσουν.

Αν τυχόν λείπει ο ένοικος (ή δεν ανοίγει) ο ανακριτής πρέπει να παρabiάσει την πόρτα. Σ' αυτή την περίπτωση πρέπει να προσκαλείται κάποιος γείτονας για να παραστεί στην έρευνα.

Η έρευνα πρέπει να γίνεται χωρίς περιττή δημοσιότητα ή ενόχληση του ενοίκου.

4. Τι επιτρέπεται να ψάξουν

Μπορούν να ψάξουν σχεδόν τα πάντα, με προσοχή όμως για να μην προξενήσουν ζημιές. Αν καταστρέψουν αντικείμενα (π.χ. στρώματα, βιβλία κλπ.) αυτό μπορεί να συνιστά ποινικό αδίκημα αν υπάρχει δόλος.

Για τυχόν ζημιές στην έρευνα, αποζημίωση μπορούμε να ζητήσουμε από το Δημόσιο.

Οι ερευνητές δεν μπορούν να ερευνήσουν σφραγισμένη αλληλογραφία (απόρρητο αλληλογραφίας), έγγραφα που καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο και βιβλιάρια καταθέσεων (τραπεζικό απόρρητο). Για να ερευνήσουν τα παραπάνω χρειάζεται επιπλέον άδεια από ανακριτή, ενώ ειδικά για το επαγγελματικό απόρρητο ισχύει το εξής: Οι αστυνομικοί απαγορεύεται να διαβάσουν τα έγγραφα αλλά αφού τα κατάσχουν, τα σφραγίζουν σε φάκελο, που στη συνέχεια μεταβιβάζεται στο αρμόδιο επαγγελματικό σώμα (Δικηγορικό Σύλλογο, Ένωση Συντακτών, Εμπορικό Σύλλογο κλπ.), το οποίο αποφασίζει για το αν θα δοθούν τα έγγραφα στην ανάκριση.

Στο τέλος της έρευνας συντάσσεται έκθεση έρευνας, στην οποία γράφονται αναλυτικά και τα αντικείμενα που τυχόν θα κατασχεθούν.

Απαιτούμε να γραφτούν όλα τα κατασχεμένα αντικείμενα. Στο τέλος έχουμε το δικαίωμα να ζητήσουμε (και προφορικά) αντίγραφο της έκθεσης έρευνας. Η έκθεση υπογράφεται και από μας και από τους αστυνομικούς.

5. Έρευνα χωρίς ένταλμα

Προβλέπεται σε αυτόφωρο αδίκηματα ότι η αστυνομία μπορεί να μπει σε κατοικία χωρίς ένταλμα και χωρίς την παρουσία δικαστικού. Τότε σ' αυτή την περίπτωση, πριν ανοίξουμε, πρέπει να μας δηλώσουν προφορικά το σκοπό της έρευνας (π.χ. «θα κάνουμε έρευνα γιατί έχουμε πληροφορίες ότι π.χ. το σπίτι είναι παράνομη χαρτοπαιχτική λέσχη»).

Τότε, ανοίγουμε την πόρτα και πρέπει οι αστυνομικοί να δουν σύντομα αν γίνεται αδίκημα, και αν όχι να αποχωρήσουν. Δεν επιτρέπεται ν' αρχίσουν να ψάχνουν πράγματα που δεν έχουν εμφανή σχέση με το υποτιθέμενο αυτόφωρο αδίκημα (π.χ. να ψάχνουν σε στρώματα, αποθήκες, πατάρια κλπ.). Αν επιμένουν, τηλεφωνούμε άμεσα στο δικηγόρο μας και το καταγγέλλουμε στην εισαγγελία.

6. Σωματική έρευνα

Σωματική έρευνα μπορεί να γίνει είτε σε κατοικία, είτε σε τμήμα ή ακόμα και στο δρόμο. Πρέπει να υπάρχει σπουδαίος λόγος για να γίνει σωματική έρευνα. Κάθε ερευνώμενος εξετάζεται χωριστά.

Στις γυναίκες έρευνα κάνουν μόνο γυναίκες αστυνομικοί και μπορούν να ζητήσουν παράσταση προσώπου της εμπιστοσύνης τους.

Κατά το δυνατόν δεν πρέπει να εξεταλίζεται με την έρευνα ο ερευνώμενος. Αν ζητείται ειδικά κάποιο πράγμα ή χαρτί, πρώτα θα πρέπει να ζητείται από τον ερευνώμενο να το παραδώσει.

Είναι πολύ σημαντικό να ξέρουμε όσο γίνεται καλύτερα όλα τα παραπάνω, αφού μάλλον δεν θά 'χουμε δικηγόρο και η αστυνομική αυθαιρεσία βασίζεται ιδιαίτερα στη δική μας άγνοια. Είναι αποδεδειγμένο ότι πολλές φορές η σταθερή και επίμονη στάση μας μπορεί να μας γλυτώσει από άσκοπες διώξεις και μπελάδες.

4. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΟΥ Η ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ

1. Κλήση προσέλευσης στο αστυνομικό τμήμα

Κλήση μπορεί να σταλεί στο σπίτι μας σε δύο περιπτώσεις:

α) Όταν γίνεται προανάκριση, μετά από γραπτή παραγγελία του εισαγγελέα. Σ' αυτή την περίπτωση πρέπει ν' αναφέρει αν καλούμαστε σαν μάρτυρες ή κατηγορούμενοι και ν' αναφέρει τη συγκεκριμένη πράξη.

Η κλήση πρέπει να είναι γραπτή και πρέπει να μας δοθεί 24 ώρες πριν από τη μέρα που μας καλεί να παρουσιαστούμε. Η κλήση πρέπει να υπογράφεται από αστυνόμο β' και πάνω ή διοικητή σταθμού ή τμήματος ή ειδικής υπηρεσίας.

Αν δεν πάμε στο Αστυνομικό Τμήμα ή η ποινή είναι πρόστιμο ή κράτηση.

β) Πολλές φορές η κλήση που μας στέλνεται δεν είναι αιτιολογημένη (π.χ. «καλείσθε δι' υπόθεσίν σας»). Τυπικά, και αυτή η κλήση είναι συνταγματική όταν δεν καλείσαι στα πλαίσια προανάκρισης. Δεν είναι γνωστές καταδικές για παράβαση της υποχρέωσης προσέλευσης στο τμήμα. Μπορούμε λοιπόν να μην πηγαίνουμε στο τμήμα όταν δεν διευκρινίζεται γιατί καλούμαστε. Αν παρ' όλα αυτά πάει κάποιος στο τμήμα με βάση τέτοια κλήση, δεν πρέπει να κρατηθεί περισσότερο από τον αναγκαίο χρόνο για να δώσει εξηγήσεις ή να εξετασθεί, και σε ακραίες περιπτώσεις μέχρι 24 ώρες.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Είναι παράνομη η βίαια προσαγωγή στο τμήμα με τη δικαιολογία ότι εκεί υπάρχει κλήση. Αν παρ' όλα αυτά μας πάνε εκεί, πρέπει να διαμαρτυρηθούμε, να ζητήσουμε να δούμε την κλήση, και να δούμε για ποιο λόγο μας καλούσε. Δεν πρέπει να κρατηθούμε περισσότερο από 24 ώρες.

2. Κατάθεση μάρτυρα

Μπορεί να κληθούμε να καταθέσουμε σαν μάρτυρες σε Αστυνομικό Τμήμα, Ανακριτή (δικαστικό), δικαστήριο. Αν κληθούμε νόμιμα δεν έχουμε το δικαίωμα να αρνηθούμε τη μαρτυρία μας (άρθρ. 209 Κ.Π.Δ.). Η κλήση πρέπει να μας έχει δοθεί τουλάχιστον 24 ώρες πριν και να αναφέρει την υπόθεση. Αν δεν πάμε να καταθέσουμε μπορούν να μας κάνουν βίαιη προσαγωγή ή να μας επιβάλλουν πρόστιμο.

Επιπλέον, αν δεν καταθέσουμε στο δικαστήριο χωρίς να υπάρχει κάποια δικαιολογία, εκτός από πρόστιμο μπορεί να καταδικαστούμε

για απειθεία (φυλάκιση από 10 μέρες μέχρι 6 μήνες - άρθρ. 169 Π.Κ.).

κατάθεση μάρτυρα σε τμήμα ή ανακριτή

Η κατάθεση μάρτυρα γίνεται χωρίς την παρουσία δικηγόρου. Μπορεί ένας μάρτυρας αργότερα να μετατραπεί σε κατηγορούμενο, αν από την κατάθεσή του ή από άλλα στοιχεία φαίνεται πιθανότητα και δικής του ενοχής. Η κατάθεση που θα δώσει σαν μάρτυρας μπορεί και να χρησιμοποιηθεί εναντίον του, αν ενοχοποιείται για κάτι, αν και τυπικά αυτό απαγορεύεται.

Όπως προαναφέραμε δεν μπορούμε να αρνηθούμε να καταθέσουμε (π.χ. «δεν απαντώ»). Αντίθετα, μπορούμε να πούμε «δεν ξέρω». Σύμφωνα με το νόμο, δεν πρέπει να μας κάνουν ερωτήσεις για την προσωπική μας κρίση σε ζητήματα που δε σχετίζονται με την υπόθεση, όπως και ερωτήσεις σχετικά με τις πεποιθήσεις μας. Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να καταθέσουμε για γεγονότα, από τα οποία μπορεί να ενοχοποιηθούμε για οποιοδήποτε αδίκημα, όπως και σε ερωτήσεις που από τη φύση τους απευθύνονται σε κατηγορούμενους (π.χ. *πού ήσουν τη συγκεκριμένη νύχτα κλπ.*). Αν τώρα καταθέσουμε για κάτι, πρέπει να δηλώσουμε από πού το μάθαμε (και για κάτι που ακούσαμε, ποιος μας το είπε). Την κατάθεσή μας μπορούμε να την υπαγορεύουμε και να ζητάμε να γράφονται όσα λέμε σχεδόν αυτολεξεί. Στο τέλος διαβάζουμε αυτά που γράφτηκαν και υπογράφουμε την κατάθεση μάρτυρα.

Σημείωση: Η κατάθεση θα πρέπει να γράφει στην αρχή ότι πρόκειται για κατάθεση μάρτυρα. Αλλιώς δεν υπογράφουμε.

κατάθεση μάρτυρα σε δικαστήριο

α. Ισχύουν όσα είπαμε στην κατάθεση μάρτυρα σε ανακριτή.

β. Μπορούμε να αρνηθούμε να ορκιστούμε στο ευαγγέλιο, αλλά μόνο στο λόγο της τιμής μας, αφού δηλώσουμε ότι δεν πιστεύουμε σε καμιά θρησκεία.

γ. Η συμπεριφορά του δικαστηρίου προς το μάρτυρα πρέπει να είναι άψογη.

δ. Χρειάζεται πρόσθετη προσοχή στην κατάθεσή μας στο δικαστήριο, γιατί υπάρχει περίπτωση να διατα-

χθεί η σύλληψή μας από το δικαστήριο (π.χ. αν φανεί ότι ψευδομαρτυράμε, αν βρίσουμε παράγοντα της δίκης κ.ο.κ.).

5. ΠΟΙΟΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Όταν έχει ασκηθεί εναντίον μας ποινική δίωξη ή μήνυση ή έγκληση ή αίτηση δίωξης ή έκθεση (π.χ. δημοσίου υπαλλήλου) θεωρούμαστε κατηγορούμενοι. Θεωρούμαστε κα-

τηγορούμενοι και όταν στην ανάκριση μας αποδίδεται αξιόποινη πράξη ή όταν έχουμε συλληφθεί σαν ύποπτοι (ακόμα και χωρίς ένταλμα, ακόμα και όταν η σύλληψη είναι παράνομη).

Όταν πάλι εκδίδεται εναντίον μας ένταλμα βίαιης προσαγωγής ή σύλληψης, ή καλούμαστε σε απολογία ή μας αποδίδει στην προανάκριση (ή στην κύρια ανάκριση) κάποιος μάρτυρας (ή πολιτικός ενάγοντας μηνυτής) μια συγκεκριμένη αξιόποινη πράξη είμαστε πάλι κατηγορούμενοι.

Όποιος αναφέρεται στη μήνυση είναι κατηγορούμενος και αν ακόμα δεν υπάρχουν σοβαρά στοιχεία εναντίον του.

1. Κλήση κατηγορούμενου σε απολογία

Η κλήση πρέπει να είναι γραπτή, ν' αναφέρει την αξιόποινη πράξη, να έχει επίσημη σφραγίδα και υπογραφή του ανακριτή και του γραμματέα. Πρέπει να μας δοθεί 24 ώρες τουλάχιστον πριν από τη μέρα απολογίας.

2. Άρνηση κατηγορούμενου να εμφανιστεί για να απολογηθεί

Τότε μπορεί να διαταχθεί η βίαιη προσαγωγή του για κατάθεση (ακόμα και για αδικήματα για τα οποία δεν προβλέπεται προφυλάκιση) ή διατάσσεται η σύλληψή του, ή παραπέμπεται στο ακροατήριο (τακτική δικάσιμος).

3. Δικαιώματα κατηγορούμενου

Α. Ο κατηγορούμενος από την πρώτη στιγμή δικαιούται να εκλέξει

ελευθερά το δικηγόρο του. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να απαγορευτεί η επικοινωνία του κατηγορούμενου με το δικηγόρο του. Μπορεί ΑΜΕΣΑ να λάβει γνώση της δικογραφίας.

Β. Μπορεί να παρίσταται με δικηγόρο σε κάθε ανακριτική πράξη, εκτός από την εξέταση των μαρτύρων. Μπορεί να παρίσταται με δικηγόρο ακόμα και στην εξέταση σε αντιπαράθεση με άλλους μάρτυρες ή κατηγορούμενους. Για το λόγο αυτό κλητεύεται τουλάχιστον 24 ώρες πριν γίνει οποιαδήποτε ανακριτική πράξη.

Γ. Εάν είναι κρατούμενος ή προφυλακισμένος μπορεί να υποβάλει οποιαδήποτε γραπτή αίτηση ή δήλωση στο διευθυντή της φυλακής ή του τόπου κράτησής του την οποία είναι υποχρεωμένοι να τη διαβάσουν αμέσως.

4. Ο κατηγορούμενος μπροστά στην ανάκριση (τεχνικά ζητήματα)

Ο κατηγορούμενος που πάει για ανάκριση είτε μετά από αυτόφωρη σύλληψη είτε μετά από σύλληψη με

ένταλμα είτε μετά από κλήση πρέπει να έχει υπόψη του τα παρακάτω:

Να απαιτεί την άσκηση των δικαιωμάτων του και να είναι ανένδοτος στο σημείο αυτό (φτάνοντας μέχρι την απεργία πείνας αν κρατείται). Να απαιτεί την άμεση επαφή με το δικηγόρο του (τον οποίο τον εκλέγει ελεύθερα) και κυρίως να αρνείται σταθερά οποιαδήποτε κατάθεση, συζήτηση κλπ. προτού επικοινωνήσει με το δικηγόρο του. Και η πιο αθώα συζήτηση μπορεί να επιβαρύνει τη θέση του κατηγορούμενου. Όταν η αθωότητά του είναι φανερή να διαμαρτύρεται έντονα.

Είναι βασικό να ξέρει ο κατηγορούμενος ότι έχει το δικαίωμα από το νόμο να αρνηθεί να απολογηθεί ή να απαντήσει στις ερωτήσεις οποιουδήποτε ανακριτή (αστυνομικού - δικαστικού). Άρα, είναι προτιμότερο να μην απαντά, παρά να λέει ψέματα και να πέφτει σε αντιφάσεις. Αυτό ειδικά στις περιπτώσεις αυτόφωρου, όπου ο κατηγορούμενος είναι σε μια πρωτόγνωρη γι' αυτόν κατάσταση, με όλα τα επακόλουθά της (αδυναμία επικοινωνίας με τους έξω, άγχος, ψυχολογικός πόλεμος από τους αστυνομικούς κλπ.). Οι σιωπές δεν είναι ποτέ αντιφατικές. Είναι βασικό επίσης ο κατηγορούμενος να μη «συνεργάζεται». Οι αστυνομικοί ξεκινάνε συνήθως μια κουβέντα σε φιλικό στυλ, με αθώες ερωτήσεις για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του κρατούμενου με σκοπό να τον παγιδέψουν. Ειδικά ο πολιτικός κρατούμενος αν εκδηλώσει μια τάση «συνεργασίας», τότε εκτός από τις ενοχοποιητικές πληροφορίες που χαρίζει στην αστυνομία, είναι υποχρεωμένος να αρνηθεί κάθε πολιτική υποστήριξη που προέρχεται απ' έξω, ενώ δεν είναι καθόλου σίγουρο το ότι βελτιώνει τη θέση του.

Μια θαρραλέα στάση (αλλά όχι αυθάδικη) μπορεί να γλιτώσει το συλληφθέντα από πολλές φασαρίες. Το σημαντικότερο για έναν πολιτικό κρατούμενο είναι να κρατάει μια επαφή με τους συντρόφους του απέξω για να μπορούν να το βοηθήσουν. Αυτό που μετράει δεν είναι ο συσχετισμός δυνάμεων ανάμεσα στον ίδιο και τους ανακριτές του αλλά ο συσχετισμός δυνάμεων συνολικά.

Είναι τελείως διαφορετικό πράγμα στις περισσότερες περιπτώσεις

η πολιτική από την ποινική ευθύνη για μια συγκεκριμένη πράξη και μπορούν να διαχωρίζονται. Η στάση του κατηγορούμενου στην ανάκριση που περιγράψαμε παραπάνω, μας επιτρέπει να παίρνουμε την πολιτική ευθύνη για τους στόχους μιας διαδήλωσης π.χ. ενάντια στην κρατική καταστολή και να τους αποδεχόμαστε και να υπερασπίζουμε τη συμμετοχή μας σ' αυτές τις αξιόποινες πράξεις, χωρίς μάλιστα να μας υποχρεώνει κανείς να τις καταδικάσουμε, αφού μπορούμε να μην απαντήσουμε αν μας γίνουν τέτοιες ερωτήσεις.

6. Απολογία κατηγορούμενου μετά από κλήση σε αστ. τμήμα ή δικαστική αρχή - Να αρνηθούμε να καταθέσουμε χωρίς δικηγόρο

Όταν λάβουμε κλήση που μας καλεί να καταθέσουμε σαν κατηγορούμενοι ή είμαστε κρατούμενοι και προσαχθούμε για απολογία πάμε πάντα με το δικηγόρο μας. Πριν απολογηθούμε, διαβάζουμε όλα τα έγγραφα της δικογραφίας και μπορούμε να πάρουμε αντίγραφα (με γραπτή αίτηση).

Κατόπιν μπορούμε να πάρουμε 48ωρη τουλάχιστον προθεσμία για να ετοιμάσουμε την απολογία μας.

Σημείωση: Ένας κατηγορούμενος στη διάρκεια της ποινικής διαδικασίας (σύλληψη μέχρι δίκη), ίσως δώσει παραπάνω από μία καταθέσεις (π.χ. στην αστυνομία, στον ανακριτή, στο δικαστήριο τέλος). Γι' αυτό η απολογία πρέπει να είναι η ίδια κάθε φορά, ώστε να μην πέφτει σε αντιφάσεις και καλά προε-

τοιμασμένη σε συνεργασία με το δικηγόρο. Είναι προτιμότερο στην Αστυνομία να μην απολογούμαστε αναλυτικά, παρά μόνο με τη φράση «αρνούμαι όλες τις κατηγορίες».

Όταν καταθέτουμε δεν πρέπει να μας διακόπτουν, εκτός κι αν είμαστε εκτός θέματος. Μετά την κατάθεση μπορεί να μας γίνουν ερωτήσεις που δεν πρέπει να είναι παραπειστικές. Μπορούμε να αρνηθούμε να απαντήσουμε σε όλες τις ερωτήσεις ή σε μερικές απ' όσες μας κάνουν οι ανακριτές.

Μόλις δώσουμε την απολογία, τη διαβάζουμε και την υπογράφουμε.

6. ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΚΡΑΤΗΣΗ (ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗ)

Την προσωρινή κράτηση την αποφασίζει ο ανακριτής με σύμφωνη γνώμη του εισαγγελέα, μετά την απολογία του κατηγορούμενου. Αν δε συμφωνούν, τότε ο κατηγορούμενος αφήνεται προσωρινά ελεύθερος (εάν φυσικά ήταν κρατούμενος) και η διαφωνία παραπέμπεται σε δικαστικό συμβούλιο το οποίο αποφασίζει για την προσωρινή κράτηση ή όχι.

Για να προφυλακισθεί κάποιος πρέπει να υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις ότι έχει κάνει κακούργημα ή κάποιο πλημμέλημα για το οποίο προβλέπεται φυλάκιση πάνω από 3 μήνες και μόνο όταν είναι ύποπτος φυγής ή κρίνεται σαν ιδιαίτερα επικίνδυνος.

Αντί για προσωρινή κράτηση (και εφόσον υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής) μπορεί να διαταχθεί η καταβολή εγγύησης (η οποία είναι ανάλογη του αδικήματος και της οικονομικής κατάστασης του κατηγορούμενου) ή εμφάνιση στον ανακριτή (ή σε αστυνομικό τμήμα) σε τακτά χρονικά διαστήματα, περιορισμοί στη διαμονή ή στη μετακίνηση, απαγόρευση εξόδου από τη χώρα κλπ.

Η προσωρινή κράτηση μπορεί να κρατήσει μέχρι 9 μήνες για τα πλημμελήματα και μέχρι 18 μήνες για τα κακούργηματα.

Μόλις επιβληθεί προσωρινή κράτηση ή κάποιος από τους παραπάνω περιορισμούς, μπορούμε να κάνουμε αίτηση στον ανακριτή ή προσφυγή στο συμβούλιο για άρση της κράτησης και των περιορισμών ή άρση της με εγγύηση κλπ.

7. ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΙΟ ΕΙΔΙΚΕΣ ΝΟΜΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

1. Ποινική δίωξη

Αν ο εισαγγελέας λάβει κάποια μήνυση ή αναφορά την οποία θεωρεί νομικά ή ουσιαστικά αβάσιμη, προβλέπεται μια διαδικασία για να τη βάλει στο αρχείο. Σε αντίθετη περίπτωση ασκεί ποινική δίωξη και πρέπει να διατάξει προανάκριση ή κύρια ανάκριση ή παραπομπή του κατηγορουμένου απευθείας στο δικαστήριο (εκτός από τα κακουργήματα). Πριν ασκήσει ποινική δίωξη, μπορεί να ζητήσει ή να κάνει ο ίδιος ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΗ.

2. Προανάκριση

Προανάκριση (καθώς και προκαταρκτική εξέταση) μπορούν να κάνουν οι ειρηνοδίκες και οι βαθμοφόροι της αστυνομίας (υπενωματάρχες και πάνω - υπαρχιφύλακες και πάνω).

Για να γίνει προανάκριση χρειάζεται γραπτή παραγγελία του εισαγγελέα. Προβλέπεται ότι μπορεί να γίνει αστυνομική προανάκριση χωρίς εισαγγελική παραγγελία στα αυτόφωρα και όταν υπάρχει κίνδυνος από την αναβολή (δηλ. κινδυνεύουν να χαθούν ουσιώδη αποδεικτικά στοιχεία).

Η προανάκριση είναι συνοπτική και τελειώνει με την παραπομπή του κατηγορούμενου στο ακροατήριο, ή σε κύρια ανάκριση ή στο δικαστικό συμβούλιο. Θεωρείτε περιττή η προανάκριση για τα πταίσματα, τα πλημμελήματα αρμοδιότητας μονομελούς και τα αυτόφωρα πλημμελήματα (χωρίς φυσικά να αποκλείεται να γίνει).

Περιττή θεωρείται επίσης η προανάκριση για τα πλημμελήματα αρμοδιότητας τριμελούς όταν έχει προηγηθεί προκαταρκτική εξέταση.

3. Κύρια ανάκριση

1) Την κύρια ανάκριση διενεργούν οι τακτικοί ανακριτές, μετά από γραπτή παραγγελία του εισαγγελέα.

Τα κακουργήματα πάνε πάντα στην κύρια ανάκριση. Ακόμα, για τα πλημμελήματα που επιτρέπεται προφυλάκιση ή για να συμπληρω-

θεί η προανάκριση είναι στην κρίση του εισαγγελέα να ζητήσει κύρια ανάκριση.

2) Υποτίθεται ότι σκοπός της ανάκρισης είναι η ανακάλυψη της αλήθειας και όχι η συλλογή κάποιων τυπικών αποδεικτικών στοιχείων και για το λόγο αυτό δεν υπάρχει κάποιος κατάλογος ανακριτικών πράξεων. Υπάρχουν μόνο κάποιοι δικονομικοί περιορισμοί. Εξετάζονται ακόμα και στοιχεία που αφορούν την προσωπικότητα του κατηγορουμένου, εφόσον μπορούν να ληφθούν υπόψη για το μέγεθος της ποινής.

3) Κάθε ανακριτής (και ο προανακριτής) έχει απεριόριστες δυνατότητες και δικαιώματα στην ανάκριση. Μπορεί να κλείνει ολόκληρα σπίτια, να σφραγίζει κινητά και ακίνητα, να διατάζει να μην απομακρυνθεί κανείς μέχρι το τέλος της ανάκρισης, έρευνας, κλπ., να διατάζει την απομάκρυνση όσων εναντιώνονται, ακόμα και να τους επιβάλλει κράτηση μέχρι 24 ώρες. Μπορεί να διατάξει την απομάκρυνση (που μπορεί να εκτελεστεί και με τη βία) του εναντιωνόμενου συνήγορου, αλλά τότε πρέπει να διορίσει άλλον συνήγορο, ιδιαίτερα αν το ζητήσει ο κατηγορούμενος.

Για κάθε ανακριτική πράξη ο ανακριτής πρέπει να κάνει έκθεση επί τόπου, με την παρουσία δικαστικού γραμματέα ή άλλου ανακριτή ή δύο μαρτύρων.

4) Μόλις ο τακτικός ανακριτής τελειώσει την ανάκριση ή πριν στείλει τη δικογραφία στον εισαγγελέα πρέπει να ανακοινώσει στον κατηγορούμενο το τέλος της ανάκρισης. Ο εισαγγελέας αφού πάρει τη δικογραφία, άμα θεωρεί κλεισμένη την ανάκριση, πρέπει να κάνει πρόταση. Αν ο κατηγορούμενος το ζητήσει, ο εισαγγελέας είναι υποχρεωμένος να τον ειδοποιήσει 24 ώρες νωρίτερα για να λάβει γνώση της εισαγγελικής πρότασης.

Αν στην ανάκριση παραβιαστούν οι διατάξεις που αφορούν την εμφάνιση, εκπροσώπηση ή υπεράσπιση του κατηγορούμενου και την άσκηση των δικαιωμάτων του, οι πράξεις που έγιναν παράνομα είναι απόλυτα άκυρες. Αυτή η ακυρότητα συμπαρασύρει και τις επόμενες πράξεις που έγιναν μετά την άκυρη ή πιο πριν αλλά είναι συναφείς με την άκυρη. Όμως, αυτή η ακυρότητα

τα πρέπει να προβληθεί μέχρι την αμετάκλητη παραπομπή της υπόθεσης στο ακροατήριο, αλλιώς καλύπτεται. Αν δεν αφορά την προδικασία, εξετάζεται αυτεπάγγελτα ακόμα και στον Άρειο Πάγο.

Στις περιπτώσεις που αναφέρονται από τη δικονομία δεν είναι ανάγκη να υποβάλλει αίτηση ο κατηγορούμενος για την άσκηση των δικαιωμάτων του. Η κύρια ανάκριση τελειώνει με την παραπομπή του κατηγορούμενου στο ακροατήριο ή στο δικαστικό συμβούλιο (για βούλευμα).

4. Αυτόφωρα αδικήματα

Αυτόφωρο θεωρείται μόνο όταν πιάνεται κάποιος να κάνει κάποιο έγκλημα την ίδια στιγμή ή όταν δεν έχει περάσει ολόκληρη η επόμενη μέρα από την τέλεσή του. Τα αδικήματα του τύπου θεωρούνται πάντοτε αυτόφωρα.

Μέσα στην προηγούμενη προθεσμία θεωρείται ότι κάποιος πιάστηκε επ' αυτόφωρω, αν αμέσως μετά το αδικήμα που έκανε καταδιώχθηκε και πιάστηκε από την αστυνομία, τον παθόντα ή κάποιους περαστικούς απλούς πολίτες (στην τελευταία περίπτωση μόνο για κακουργήματα και πλημμελήματα). Ακόμα και αν πιαστεί κάποιος σε άσχετο

μέρος, θεωρείται ότι πιάστηκε επ' αυτοφώρω, αν βρέθηκε να έχει αντικείμενα ή ίχνη από τα οποία να προκύπτει ότι λίγο πριν έκανε κάποιο έγκλημα ή σε κάποια ανάλογη περίπτωση.

Από οποιονδήποτε και να έγινε η αυτόφωρη σύλληψη (και από πολίτη) πρέπει αμέσως ή το πολύ μέσα σε 24 ώρες να προσαχθεί ο κατηγορούμενος στον εισαγγελέα.

Αυτόφωρο πταίσμα

Αν κάποιος πιαστεί για αυτόφωρο πταίσμα τηρείται μια ειδική συνοπτική διαδικασία.

Απαγορεύεται σε κάθε περίπτωση η διπλή προσαγωγή. Είτε θα τον πάνε κατευθείαν στο πταισματοδικείο, είτε στο αστυνομικό τμήμα για βεβαίωση ταυτότητας. Στο τμήμα μπορεί να εξεταστεί και για την πράξη που κατηγορείται, μετά όμως πρέπει να αφεθεί ελεύθερος. Στο πταισματοδικείο του δηλώνεται η κατηγορία από το δημόσιο κατηγορο προφορικά ή γραπτά αμέσως πριν αρχίσει η δίκη. Αν ο πταισματοδίκης θεωρεί ότι δεν υπάρχει αυτόφωρο ή ότι δεν είναι αρκετές οι αποδείξεις, παραπέμπει την υπόθεση στη συνηθισμένη διαδικασία. Έφεση επιτρέπεται για ποινή κράτησης πάνω από οχτώ μέρες.

Αυτόφωρο Πλημμέλημα

Και για τα αυτόφωρα πλημμελήματα προβλέπεται μια ειδική συνοπτική διαδικασία. Αν κανείς πιαστεί για οποιοδήποτε αυτόφωρο πλημμέλημα πρέπει να προσαχθεί αμέσως στον εισαγγελέα μαζί με την έκθεση σύλληψης και βεβαίωσης του αδικήματος. Ο εισαγγελέας είτε θα παραπέμψει τον κατηγορούμενο να δικαστεί την ίδια μέρα ή το πολύ την επομένη, αν την ίδια μέρα δε συνεδριάζει δικαστήριο, είτε θα τον παραπέμψει στη συνηθισμένη διαδικασία (ρητή δικάσιμος ή τακτική ανάκριση κλπ.).

Σε καμιά περίπτωση ο κατηγορούμενος που παραπέμπεται στην αυτόφωρη διαδικασία δεν πρέπει να κρατηθεί πάνω από 24 ώρες, χωρίς να προσαχθεί σε ανακριτή ή δικαστήριο.

Στο δικαστήριο πρέπει να του ανακοινωθεί το δικαίωμά του να παραστεί με δικηγόρο και να ζητήσει αναβολή της συζήτησης μέχρι τρεις μέρες. Αν δεν του ανακοινωθούν αυτά τα δικαιώματα, η διαδικασία είναι άκυρη και η ακυρότητα μπορεί να παραταθεί οποτεδήποτε. Αν ο κατηγορούμενος ζητήσει την τριήμερη αναβολή το δικαστήριο είναι υποχρεωμένο να του τη δώσει, οπότε πρέπει να αποφασίσει για τη

διατήρηση ή άρση της κράτησής του.

Οι απόντες μάρτυρες και συγκατηγορούμενοι κλητεύονται τουλάχιστον 24 ώρες πριν τη δίκη.

Έφεση για αδικήματα αρμοδιότητας μονομελούς επιτρέπονται για ποινή πάνω από ένα μήνα, ενώ για αρμοδιότητας τριμελούς για ποινές πάνω από 3 μήνες.

ΑΡΑΒΗΣΣΟΣ

Το 1976 ο Οργανισμός Ύδρευσης Θεσσαλονίκης (Ο.Υ.Θ.) προσπαθώντας να δώσει λύση στο πρόβλημα της εξεύρεσης νερού για τις ολοένα αυξανόμενες ανάγκες της πόλης απευθύνεται στην Αραβησσό, ένα χωριό λίγο έξω απ' τα Γιαννιτσά που απέχει 63 χλμ. από τη Θεσσαλονίκη.

Η συμφωνία που υπογράφεται προβλέπει την εκμετάλλευση των επιφανειακών νερών και την άντληση με φυσική ροή, απ' το χώρο των πηγών. Επιπλέον ο Ο.Υ.Θ. αναλαμβάνει την υποχρέωση να επαναφέρει το τοπίο στη φυσική του κατάσταση για οποιαδήποτε καταστροφή προκαλέσουν τα έργα του και κυρίως να σεβαστεί την οικολογική ισορροπία της περιοχής.

Μ' αυτό το σκεπτικό απαγορεύει στη κοινότητα να κάνει γεωτρήσεις, θέλοντας όπως ισχυρίζεται να διαφυλάξει τη «δίαίτα των πηγών». Πολύ σύντομα όμως ο ίδιος ο Ο.Υ.Θ., ενεργώντας εντελώς παράνομα, αρχίζει ν' ανοίγει γεωτρήσεις και μάλιστα σε μεγάλο βάθος.

Οι κάτοικοι της Αραβησσού παρ' όλα αυτά χρόνια ολόκληρα βλέπουν αδιαμαρτύρητα τις πηγές να καταστρέφονται απ' την υπεράντληση και το φυσικό περιβάλλον να μετατρέπεται σε «Κρανίου τόπο» απ' τα έργα του Οργανισμού.

Φθάνουμε έτσι στο 1989 και ενώ το μόνο που έχει απομείνει στην Αραβησσό είναι ένα μικρό ποταμάκι από δευτερεύουσες πηγές στη θέση «Πλάτανος» οι γεωτρήσεις έχουν φτάσει τις 15. Τον Μάρτη του 1989 γίνεται η πρώτη κινητοποίηση των κατοίκων που θέλουν να εμποδίσουν τον Ο.Υ.Θ. ν' ανοίξει τρείς ακόμα γεωτρήσεις επειδή φοβούνται ότι θα χάσουν και τα τελευταία νερά. Δέχονται τη διαβεβαίωση των υπεύθυνων του Ο.Υ.Θ. ότι οι 3 γεωτρήσεις δεν πρόκειται να διαταράξουν «τη διαίτα των πηγών» στη θέση Πλάτανος και σταματούν την κινητοποίηση. Έτσι ο Ο.Υ.Θ. λειτουργεί ανενόχλητος και αυτές τις 3 γεωτρήσεις καταφέροντας έτσι το τελειωτικό χτύπημα σ' ότι είχε απο-

μείνει απ' το ποτάμι της Αραβησσού.

Κάτι όμως που δεν γίνεται αντιληπτό αμέσως μιας και ο Ο.Υ.Θ. θέλοντας ν' αποφύγει τις όποιες αντιδράσεις των κατοίκων ρίχνει στο ποτάμι νερό του Αλιάκμονα, που χρησιμοποιείται για άρδευση τους μήνες Μάιο έως Σεπτέμβριο. Έτσι εκτός από ελάχιστα άτομα που γνωρίζουν τι συμβαίνει το υπόλοιπο χωριό μένει ήσυχο ότι όλα πάνε καλά. Η καταστροφή που έχει συντελεστεί φαίνεται μόνο στα τέλη Σεπτεμβρίου όταν σταματά να λειτουργεί το αρδευτικό δίκτυο με τα νερά του Αλιάκμονα (ΤΟΕΒ Καρυώτισας). Το ποτάμι μένει πλέον κατάξερο χωρίς ίχνος νερού.

Δημιουργείται τότε η Επιτροπή Αγώνα από 18 άτομα και αρχίζουν οι πρώτες διαμαρτυρίες των κατοίκων.

Τον Οκτώβρη γίνεται η πρώτη δυναμική κινητοποίηση. Επεμβαίνουν στο χώρο του αντλιοστασίου του Ο.Υ.Θ. και αναγκάζουν την αστυνομία να κατεβάσει η ίδια τους διακόπτες στις 2 από τις 3 επίμαχες γεωτρήσεις. Το νερό ξαναγυρίζει στο ποτάμι παρά τις διαβεβαιώσεις των «επιστημόνων» του Ο.Υ.Θ. ότι το στέρεμα του ποταμιού οφείλεται στην ξηρασία και όχι στις γεωτρήσεις.

Στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που καταθέτουν στο Ειρηνοδικείο Γιαννιτσών ζητούν να απαγορευτεί η λειτουργία των 3 αυτών γεωτρήσεων ώστε να ξανατρέξει πηγαίο νερό στο ποτάμι. Το ειρηνοδικείο στην απόφαση αναγνωρίζει το δίκαιο αίτημα των κατοίκων.

Αναφέρει χαρακτηριστικά στο τέλος της πολυσέλιδης αλλά ενδιαφέρουσας απόφασής του:

«Απ' όλα όσα αναφέρθηκαν προκύπτουν τα εξής: η ενέργεια του καθ' ου (Ο.Υ.Θ.) να κατασκευάσει τις επίδικες μεγάλης παροχής γεωτρήσεις στο έδαφος του σε μεγάλο βάθος και να τις λειτουργεί καθ' όλο το 24ωρο, προβαίνοντας σε υπεράντληση του υπογείου νερού, υδρομαστεύοντας μ' αυτό τον τρόπο

τα νερά των πηγών του γειτονικού ακινήτου (κοινότης Αραβησσού), με αποτέλεσμα να εξαφανιστούν αυτά και να στρεβλώσει το ποτάμι που δημιουργούνταν απ' αυτά... είναι παράνομη...».

...«Εξάλλου η ενέργεια αυτή του καθ' ου (Ο.Υ.Θ.) είναι παράνομη και ως καταχρηστική άσκηση δικαιώματος»...

...«Ακόμα η παραπάνω συμπεριφορά του καθ' ου (Ο.Υ.Θ.) είναι παράνομη και για τον λόγο ότι είχε ως συνέπεια την καταστροφή του υδροβιότοπου και γενικά του τοπίου του χώρου των πηγών και προκάλεσε το στέρεμα του ποταμιού των πηγών νερών»...

Παρ' όλα αυτά αποφασίζει να παραμείνει κλειστή μόνο μία (Γ13) απ' τις 3 γεωτρήσεις.

Μια εβδομάδα μετά στις 9 Νοέμβρη τα χαράματα μηχανήματα της Νομαρχίας κλείνουν τις εισόδους του χωριού. Την ίδια στιγμή 900 άνδρες των ΜΑΤ κάνουν την εμφάνισή τους για να «εφαρμόσουν» τον νόμο. Οι διακόπτες ξαναοιγούν και το ποτάμι στερεύει πάλι.

Τα ΜΑΤ εγκαθίστανται στη περιοχή και η τρομοκρατία τους, σύμφωνα με μαρτυρίες των κατοίκων,

ξεπερνά και αυτή τη γερμανική κατοχή. Ο πόλεμος έχει αρχίσει.

Οι Αραβησ-Σιου ξεθάβουν το «τομαχοούκ» του πολέμου. Είναι οι «μισθοφόροι καουμπόυδες» τώρα που αρχίζουν ν' ανησυχούν.

Οι Αραβησ-Σιου χρησιμοποιώντας τις παραδοσιακές μεθόδους στέλνουν σήματα καπνού σ' όλες τις ινδιάνικες φυλές των γύρω περιοχών ζητώντας τη συμπαράστασή τους στον αγώνα τους. Διαπιστώνουν ότι ορισμένοι παρ' όλο το κόκκινο πρόσωπό τους έχουν χλωμή καρδιά. Κερδίζουν όμως την υποστήριξη και τη συμμετοχή στον αγώνα τους των γύρω χωριών μιας και το ποτάμι της Αραβησσού αποτελεί πηγή ζωής και για άλλες 13 κοινότητες.

Δημιουργείται Επιτροπή Συμπάραστασης στα Γιαννιτσά και λίγο αργότερα και στη Θεσσαλονίκη.

Η Επιτροπή Αγώνα φέρνει στο φως στοιχεία για τον εγκληματικό και πρόχειρο τρόπο με τον οποίο ο Ο.Υ.Θ. αντιμετωπίζει όχι μόνο την Αραβησσό αλλά και άλλες περιοχές στο παρελθόν αλλά και στο μέλλον σύμφωνα με τα σχέδιά του.

Ότι η έλλειψη οποιασδήποτε στοιχειώδους μελέτης και η συνεχής υπεράντληση νερού απ' την Αραβησσό δημιουργεί σοβαρούς κινδύνους καθίζησης στην περιοχή που είναι σεισμογενής απ' το 1978, με αποτέλεσμα την πλήρη καταστροφή της Αραβησσού. Δημιουργεί επίσης σοβαρούς κινδύνους και για την ύδρευση της Θεσσαλονίκης καθώς ο υδροφόρος ορίζοντας μειώνεται επικίνδυνα.

Ότι το ποτάμι που δίνει ζωή στην Αραβησσό αλλά και σε άλλες 13 κοινότητες είναι το μόνο που εμπλουτίζει με καθαρά νερά τον μολυσμένο Λουδία βοηθώντας έτσι στη διατήρηση της οικολογικής ισορροπίας του περίφημου Δέλτα Λουδία - Αλιάκμονα, ενός απ' τους ελάχιστους υγροβιότοπους της Ευρώπης που προστατεύεται απ' τη διεθνή συνθήκη RAMSAR.

Ότι η εξαφάνιση του Γαλλικού δεν οφείλεται σε κάποιο «γεωλογικό φαινόμενο» αλλά στη ληστρική λογική του Ο.Υ.Θ.

Αλλά και τα μελλοντικά σχέδια του Οργανισμού έχουν ακριβώς την ίδια λογική της προχειρότητας και της ερήμωσης και άλλων περιοχών. Το Πάϊκο, ο Αλιακμόνας, αν και ήδη επιβαρυνμένος και ποιος

ξέρει ποια άλλη περιοχή, ίσως οι Βόλβες, ίσως ο Έβρος περιμένουν τη σειρά τους.

Όμως όπως αποκαλύπτουν τα στοιχεία που συγκεντρώνει η Επιτροπή Αγώνα το μεγαλύτερο έγκλημα έχει γίνει σε βάρος της ποιότητας ζωής και της υγείας των ίδιων των κατοίκων της Θεσσαλονίκης που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί.

Το νερό είναι κοινωνικό αγαθό παρ' όλα αυτά μεγάλο μέρος του δίνεται στις Βιομηχανίες για ανάγκες που θα μπορούσαν να καλύψουν με μη πόσιμο νερό (αφαλάτωση, ανακύκλωση κ.λπ).

Το δίκτυο του Ο.Υ.Θ. είναι σε μεγάλο ποσοστό παμπάλαιο (ορισμένα τμήματα του χρονολογούνται ακόμα απ' την εποχή της Τουρκοκρατίας) με αποτέλεσμα οι καθημερινές διαρροές νερού να κυμαίνονται γύρω στο 30% της παρεχόμενης ποσότητας.

Η έλλειψη δεξαμενών νερού που θα μπορούσαν να αποθηκεύουν νερό για τη πόλη αλλά και οι συνεχείς βλάβες οδηγούν στην απώλεια σημαντικής ποσότητας νερού που ρίχνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις στη θάλασσα.

Αναμφισβήτητα στοιχεία δείχνουν ότι η Θεσσαλονίκη τους θερινούς μήνες πίνει νερό απ' τον Αλιάκμονα, από ανοιχτή τάφρο, εμπλουτισμένο με ίνες αμιάντου και ότι άλλο θα μπορούσε να πέσει εκεί. Επιπλέον το νερό της Αραβησσού αναμίγνυται με νερό απ' τις γεωτρήσεις του Αξιού υψηλής περιεκτικότητας σε σίδηρο και μαγγάνιο.

Με βάση όλα αυτά η Επιτροπή Αγώνα προκαλεί τον Ο.Υ.Θ. και τους αρμόδιους υπουργούς σε δημόσιο διάλογο.

Απευθύνεται στους πολίτες της Θεσσαλονίκης και τους κοινωνικούς φορείς (δημάρχους, εργατικό κέντρο) και τους ζητούν να ασκήσουν κοινωνικό έλεγχο στον Οργανισμό. Ζητούν τον χάρτη της υδροδότησης της Θεσσαλονίκης ώστε να φανεί ποιοι και πως υδροδοτούνται.

Όμως η μόνη απάντηση του κράτους και του Ο.Υ.Θ. εξακολουθεί να είναι η απειλητική παρουσία των ΜΑΤ στη περιοχή και οι τεχνητές διακοπές νερού σε διάφορα σημεία της πόλης θέλοντας έτσι να στρέψουν την δυσάρεσκεια των Θεσσαλονικέων ενάντια στην Αραβησσό.

Στη συγκέντρωση που γίνεται στα Γιαννιτσά, απ' την επιτροπή Συμπάραστασης, στην οποία συμμετέχει και ο δήμαρχος Γιαννιτσών, πολλοί φορείς του νομού δηλώνουν τη συμπάραστασή τους.

Μια βδομάδα αργότερα, στις 23 Νοέμβρη, η Επιτροπή Αγώνα και η Επιτροπή Συμπάραστασης διοργανώνουν συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη μπροστά στον Ο.Υ.Θ.

Οι Αραβησιώτες κατεβαίνουν με πούλμαν και μαζί με συμπαραστάτες Θεσσαλονικείς πολιορκούν τα κεντρικά γραφεία του Ο.Υ.Θ. Ακολουθεί πορεία στο Υπουργείο Βόρειας Ελλάδας και συνάντηση με τον υπουργό.

Για άλλη μια φορά η λύση του προβλήματος παραπέμπεται στις καλλένδες. Έξω απ' το υπουργείο παραιτείται η Επιτροπή Αγώνα εκφράζοντας την αγανάκτησή της στις συνεχείς κοροϊδίες. Οι Αραβησ-Σιου παίρνουν ξανά το μονοπάτι του πολέμου. Οργισμένοι γυρίζουν στην Αραβησσό εισβάλουν στο αυτλιοστάσιο του Ο.Υ.Θ. και βάζουν φωτιά στις 3 επίμαχες γεωτρήσεις. Οι αστυνομικές δυνάμεις που φθάνουν λίγο αργότερα περικυκλώνουν πάλι το χωριό και στήνουν μπλόκα.

Συλλαμβάνουν 6 αναρχικούς από τη Θεσσαλονίκη που αφού έμαθαν τι είχε γίνει πήγαιναν στην Αραβησσό θέλοντας να δείξουν έμπρακτα την κοινωνική τους αλληλεγγύη. Συλλαμβάνονται με τον ίδιο τρόπο και 2 εργάτες απ' τα Γιαννιτσά.

Την άλλη μέρα απ' τα χαράματα η τρομοκρατία απλώνεται στο χωριό. Με το πρόσχημα της σύλληψης των υπευθύνων πάνοπλοι άνδρες των ΕΚΑΜ εισβάλλουν σε σπίτια δημιουργώντας για άλλη μια φορά

εικόνα γερμανικής κατοχής που συμπληρώνεται και από τη παρουσία 2 κουκουλοφόρων. Προσπαθώντας να κατασκευάσουν ενόχους βγάζουν εντάλματα σύλληψης για 20 άτομα περίπου. Όμως το χωριό διατηρεί το ηθικό του και δυο μέρες αργότερα όταν περνούν απ' τον ανακριτή οι 8 κρατούμενοι πολλοί κάτοικοι του χωριού βρίσκονται εκεί και τους συμπαράσπονται. Ο ανακριτής τους αφήνει ελεύθερους αλλά η εισαγγελέας (Παντατζή - Μελίστα!) υποβάλλει ένσταση. Οι κρατούμενοι αφήνονται ελεύθεροι πάντως μέχρι να αποφασίσει το Συμβούλιο Πλημμελοδικών.

Στο χωριό η κατάσταση αλλάζει ριζικά όταν επιστρέφουν οι «καταζητούμενοι». Διώχνουν τους ασφαλίτες απ' τα καφενεία και όταν εμφανίζονται συνεργεία για να επισκευάσουν τις ζημιές το χωριό τους εμποδίζει.

Μετά από λίγο η Επιτροπή Αγώνα ξαναδημιουργείται διευρυμένη αυτή τη φορά με φορείς και κατοίκους των διπλανών χωριών.

Τις επόμενες μέρες η Αραβησσός είναι σχεδόν καθημερινά γεμάτη από επισκέπτες που βρίσκονται εκεί για να εκφράσουν τη συμπαράστασή τους.

Η Επιτροπή Αγώνα ζητά ξανά δημόσιο διάλογο και αποποινικοποίηση του αγώνα τους καθώς καλούνται ν' απολογηθούν στον ανακριτή πάνω από 20 άτομα. Η απάντηση έρχεται λίγες μέρες αργότερα.

Την Τρίτη 5 Δεκεμβρίου αποφασίζεται η προφυλάκιση του προέδρου

Γ. Τεκτερίδη και ενός μέλους της Επιτροπής Αγώνα του Γ. Κεχαγιά. Οι κάτοικοι της Αραβησσού εξαγριώνονται και προσπαθούν να εμποδίσουν τους αστυνομικούς να τουςβάλουν στη κλούβα. Στη σύγκρουση με τα ΜΑΤ τραυματίζεται και ο δήμαρχος Γιαννιτσών.

Την άλλη μέρα αποφασίζεται η προφυλάκιση και των 8 πρώτων κατηγορουμένων. Όμως οι προφυλακίσεις αντί να κάμψουν το ηθικό των κατοίκων συσπειρώνουν γύρω τους όλο το Νομό.

Σε σύσκεψη όλων των Δήμων και Κοινοτήτων του Νομού που γίνεται στην Αραβησσό αποφασίζεται η παραιτήση όλων αν δεν αποφυλακιστούν άμεσα οι κρατούμενοι. Μια επιτροπή από τους βουλευτές του Νομού και εκπροσώπους της Τοπικής Αυτοδιοίκησης κατεβαίνει στην Αθήνα. Το πρόβλημα της Αραβησσού παίρνει πια πανελλαδική διάσταση καθώς δημιουργείται και στην Αθήνα Επιτροπή Συμπαράστασης.

Οι 6 αναρχικοί αρχίζουν απεργία πείνας και μαζί τους ύστερα από λίγο ο Τεκτερίδης και ο Κεχαγιάς.

Στη Θεσσαλονίκη η Επιτροπή Συμπαράστασης και το Συντονιστικό Ινδιάνων Βόρειας Ελλάδας κάνουν κατάληψη στο γραφείο του υπουργού στη Νομική Σχολή απαιτώντας να απελευθερωθούν όλοι οι κρατούμενοι, να σταματήσει κάθε δίωξη και να δικαιωθεί η Αραβησσός.

Στο μεταξύ περνούν από τον ανακριτή και οι υπόλοιποι κρατούμενοι.

Η δυναμική παρουσία έξω από το Πρωτοδικείο των κατοίκων της Αραβησσού και συμπαραστών από τη Θεσσαλονίκη και τα Γιαννιτσά δεν επιτρέπει άλλες προφυλακίσεις. Αφήνονται όλοι ελεύθεροι με εγγυήσεις.

Σε συγκέντρωση έξω απ' τις φυλακές Διαβατών όπου καταφθάνουν πούλμαν απ' την Αραβησσό και τη Θεσσαλονίκη ζητούν τον πρόεδρο και τον Κεχαγιά και απ' την Θεσσαλονίκη όλα τα παιδιά.

Σε σύσκεψη φορέων στο Εργατικό Κέντρο Γιαννιτσών αποφασίζεται ο αποκλεισμός του νομού αν δεν απελευθερωθούν οι κρατούμενοι και δεν σταματήσουν οι διώξεις. Την άλλη μέρα αποφυλακίζονται ο πρόεδρος και ο Κεχαγιάς.

Οι κάτοικοι της Αραβησσού περικυκλώνουν με τρακτέρ το αντλιοστάσιο του Ο.Υ.Θ. και απειλούν ότι θα καίνε κάθε μέρα μια γεώτρηση αν δεν αφεθούν αμέσως ελεύθεροι και οι υπόλοιποι.

Το άλλο βράδυ απελευθερώνονται και οι 6 Θεσσαλονικείς.

Τα πράγματα ησυχάζουν προς το παρόν. Το ποτάμι συνεχίζει να τρέχει και να ομορφαίνει το χωριό επιβεβαιώνοντας τις προσπάθειές τους.

Οι Αραβησ-Σιου υπογράφουν προσωρινή ανακωχή με τους λευκούς για τις μέρες των γιορτών.

Τίποτα δεν τέλειωσε ακόμα αλλά και τίποτα δεν είναι όπως και πριν.

• Θύμιος Χριστοδούλου

Εμπρός λοιπόν...

Πέρασαν τέσσερις μήνες από τις 5 Σεπτεμβρίου 1989, που πήρα το αποφυλακιστήριο και από την ημέρα που το αναθεωρητικό στρατοδικείο Αθηνών, εξέδωσε την αθωωτική απόφαση για την άρνηση της πειθαρχικής ποινής. Γεγονός που μπορεί με ριζοσπαστικές παρεμβάσεις του κινήματος μέσα κι έξω απ' το στρατό, να επιφέρει μεγάλη σημασία κατακτήσεις.

Η πολιτική βούληση από τα κυρίαρχα κόμματα δεν υπάρχει. Η συντισμένη αριστοκρατία (άραγε αριστοκρατία χωρίς ευαισθησία (άραγε αριστοκρατία χωρίς σκοπούς, αφοσιωμένη στο πνεύμα και έργο της συνεισφοράς, μακριά από τις ανώγειες, έχασε τη μεγάλη ευκαιρία για να επιτευχθεί μια θεσμικά κλειστή, πλήρως στρατιωτική μηχανή. Δεν τόλμησε ή μάλλον ουλοποιήθηκε. Δεν τόλμησε να πει τα πράγματα με το όνομά τους).

Το κίνημα εκείνη την εποχή του εγκλεισμού και της πολιτικής ομηρίας, έδωσε δείγματα της πέτυχης δυναμικής του και το πέτυχε, με ένα τόσο εκπληκτικό αποτέλεσμα. Μια δυναμική που συντάραξε και τους πλέον συντηρητικούς...

Μετά τις 5 Σεπτεμβρίου, όμως τι γίνεται; Όλα φαίνονται να έχουν πάρει την κανονική τους ροή. Εκτός από μεμονωμένα άτομα, που με πάθος και θυσίες καθημερινά, με πολλές προσωπικές στερήσεις, με πολλές προσωπικές ερεθισματικές και δημιουργικές παλαιότητες, το κίνημα στο σύνολό του δείχνει να επαναπαύεται. Τι περιμένει άραγε; Την επόμενη πολιτική ομηρία. Όχι σύντροφοι, αν το περιμένουμε αυτό, χαθήκαμε. Το τίμημα του χρόνου είναι πολύ σκληρό...

Άλλωστε για άλλη μια φορά διαπιστώνουμε πως το βάρος για κάτι ουσιαστικό, πέφτει στη δική του ιδιότητα του λογά, στην εξωκοινοβουλευτική του δύναμη, στην φερεγγυότητα του λόγου της και την εναρμόνιση του με την πράξη. Ο χώρος αυτός είναι σε θέση να κάνει οργανωμένη δράση και διεκδικητικό πλαίσιο την αγωνία του στρατιώτη. Αυτές οι δυνάμεις θα ενισχύσουν σωστά και θα προσανατολίσουν την πάλη του πολίτη, θα διευρύνουν το μήνυμά και θα αφυπνίσουν τις συνειδήσεις, θα αναδείξουν τον καταλυτικό και κατασταλτικό ρόλο του στρατού στην κοινωνική ζωή.

Το κίνημα θα συναντήσει τον πόνο και την αγανάκτηση της μάνας του στρατευμένου που αυτοκτόνησε, που οδηγήθηκε στο ψυχιατρείο, στη φυλακή και θα τα εκφράσει αγωνιστικά απέναντί σ' αυτές τις διαδικασίες.

Ας προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε τις ισχυρές συνειδήσεις, που δεν θα εξυπηρετούν τέτοιους μιλιταριστικούς ανθρώπους μηχανισμούς και α- μπορεί κανένας άνθρωπος να διαπραγματεύεται την ειρήνη, την αλληλεγγύη, τις κοινωνικές ελευθερίες.

Ας υπερασπίσουμε ανυποχώρητα τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα που μπαίνουν καθημερινά σε δοκιμασίες.

Για μένα η στρατιωτική θητεία δεν τελειώνει, τη ζω καθημερινά από τις δεκάδες επιστολές των στρατευμένων που εξακολουθούν να μου στέλνουν. Τα μηνύματα είναι πολύ άρνηση της πειθαρχικής ποινής, αυξάνουν... Ωστόσο η κατάσταση στους στρατώνες μπορεί να χαρακτηριστεί τόσο επείγουσα, ώστε να μη μπορεί να περυνάσει άλλο. Οι δυνάμεις καταστολής με τη μερα φαίνεται πως ανασκουμπώνονται. Η εξαθλίωση από τους εαυτούς τους ακόμη περισσότερο. Ας προχωρήσουμε, το δρόμο όλοι τον ξέρουμε. Είναι αναγκαίο να το κάνουμε από σήμερα...

Πάνος Γρηγοριάδης

ΕΝΤΑΧΘΕΙΤΕ

στην ΚΙΝΗΣΗ
για τα ΠΟΛΙΤΙΚΑ και
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

**ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΤΩΝ ΑΔΕΙΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ**